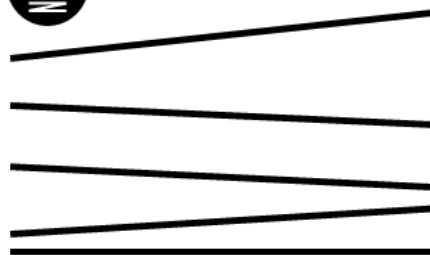

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Baggesen, Jens.

Ungdomsarbejder.

Vol. 2

København : J. F. Schultz, 1791

2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Handwritten: 1891

Handwritten: 1891

Handwritten: 1891

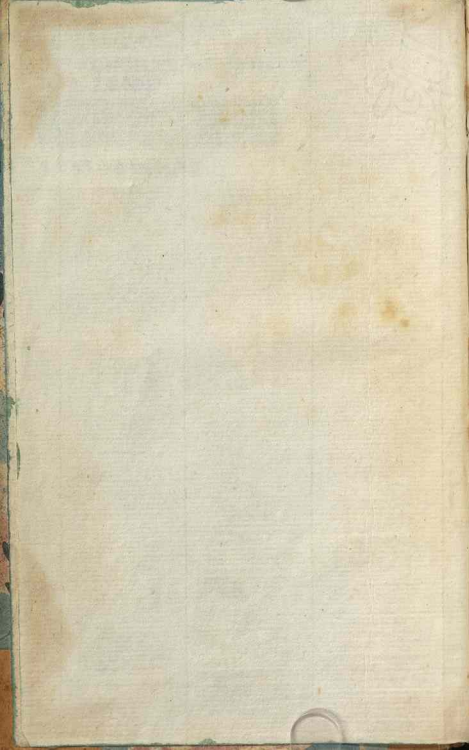
Handwritten: 1891

Handwritten: 1891

Handwritten: 1891

Handwritten: 1891

Handwritten: 1891

Ungdomsarbeider

af

Jens Baggesen.

— NOS HÆC NOVIMUS ESSE NIHIL.

MART.

Anden Deel.

Kjøbenhavn,

hos Hof- og Univers. Bogtrykker J. F. Schultze,

1791.

Forerindring.

En Samling af saa forskellige Stykker, som de, nærværende Bind indeholder, kan umueligen alt i alle Henseender være skrevet for alle. Forfatteren har vel overalt kun havt eet eeneste Hovedøiemeed, nemlig Opfyldelsen af Musernes Lov:

at nytte og moere; men dette Diemeed deeler
sig i mangfoldige underordnede Hensigter, hvor-
af hin og denne henhører meer eller mindre en-
ten til den første eller til den anden Tavle.
Snart vender Musen sig til den rige Lediggæ-
nger, snart til den fattige Arbeider, snart for
at vække, snart for at bysse, snart i bedrøvet
og snart i muntert Lune. Nu er det en nyt-
tig Sandhed, den vil anbringe, nu en Mis-
brug, den vil gjøre opmærksom paa; stundom
er det en Last den vil fremstille til Afstøje, stun-
dom en Fordom, den vil gjøre latterlig; un-
dertiden er det blot en Taare, undertiden blot

et Emil, den vil afløkke — ofte, og alleroftest
er det, som vor Holberg siger:

”For Folk ei eene, men for Sproget at polere.”

Denne Forskiellighed i Hensigter, og deraf fly-
dende Forskiel i Maaden at efterstræbe deres Op-
naaelse paa, maae naturligtviis frembringe en
Ufverling, der i Almindelighed har sin Behage-
lighed; men ogsaa forarsager, at den enkelte Læ-
ser ved eet Stykke mindre end ved et andet, og
ved nogle maaskee aldeles ikke, finder sin indivi-
duelle Smag og Følelse tilfredsstillet.

Der er imidlertid een Synspunkt, hvorfra
alle Læsere kunde betragte hele Indholdet af den

meest blandede Samling, den nemlig, hvorfra
Forfatteren betragter alle sine Læsere: Spro-
get, det eeneste han har tilfælles med alle, og
alle med ham. Men hvor lidet er deres An-
tal, som læse Bøger for Sprogets Skyld, uag-
tet det upaatvivleligen i alle Digterværker er det
vigtigste! Der hører maaskee den yderste Grad
af Forfinelse i Cultur og Smag til at danne
dette skarpe logiske Øie, hvis Blik opdager meer
end Hovedtraadene i Slutningers og Ideers
Sammenbindelse, og dette kielne musikalske Øre,
hvis Nerver rystes ved den sagteste Zefiraanden og
mildeste Henriksen i Perioder og Tonesald. Og

dette

dette Smagens jeg veed ei hvad, denne fine
Formtast er vel neppe uddannet endnu hos os,
naagtet vort Modersmaals overordentlige, maaskee
med intet andet Sprogss lignelike, Naturoynde
gjør denne Dannelse lettere, end hos noget an-
det Folk, hvis Tungemaal jeg kiender.

Tydskland eier en Lessing, en Wieland og
en Voss, og i disse uddødelige Bærere denne
finere Sprogfølelse, denne Gratiernes Critik,
denne fældne Urbanitet, som man troede nedgra-
vet under Athenens Ruiner, men man glemme
ikke, at Tydslands Genius vælger sine Mestere
til Opførelsen af Smagens Tempel mellem hun-

drede, medens Dannemarks leder iblandt ti.
Med lige Antal af Arbeidere, under lige heldige
Omstændigheder, vilde den hyperboreiske Apollo
maaſkee have ſaaet ſit Tempel fuldendt før en-
hver anden; thi neppe kunde nogen gjøre ſikkrere
Regning paa alle Muſers Underſtøttelſe.

Det er derfor, at jeg i alle mine ubetyde-
lige Forſøg meget mindre har ſeet paa hvad
end paa hvorledes — mindre paa Materien
end paa Indklædningen af det jeg vilde ſige.
Jeg afſlægger med inderlig Fryd den oprigtige
Tilſtaaelfe, at det er Sproget, man har at takke,
hvis Samlingen af alle diſſe Stykker ikke ſkulde

være uden al Værd — og maatte Følgen af deres Giennemlæsning blive den, at man blev ligegyldig mod deres Forfatter; men, uden at mærke det, varmere for det Sprog, han skriver, vilde jeg finde mig meer end lønnet for den Møie, hvormed jeg har udarbejdet dem.

Maatte alle vore danske Skribentere, og især de Digtere, hvis Evner saa langt overgaae mine, bestaaes af den Omhye for Sproget, som jeg eene skulder den Ære, een og anden Gang at være bleven talt iblandt dem! Maatte de blive meer og meer opmærksomme paa den Skat, de besidde i deres Moderemaal, og maatte de

efter Sange, som vor Thaarups Hymne, finde
sig belønnede i dets Taknemmelighed!

Man tilgive mig denne lille Udsøvelse af
en virkelig Lidenſkab, der aldrig — trods alle de
uvenlige falſke Beſkyldninger man har gjort mig —
følsnes i mit Hjerte. Maaskee elſker jeg derfor
ikke mindre mit Fædreland, fordi jeg kun el-
ſker det elſkverdige deri, og finder at en danſk
Mangel er ikke mindre en Mangel, fordi den
er danſk. For i Korthed at aflægge min Troes-
bekiendſe i denne Materie, maae jeg tilſtaaе,
at jeg holder Sproget for det eeneste væſentlige,
hvorefter Naturen ſkiller een Nation fra en an-

den — og fra denne Naturside betragtet finder jeg mit Fødeland elskeligere end alle dets Naboeriger. Jeg holder Sproget for et Lands Siel, og finder derfor, at man aldrig noksom kan befordre dets Dyrkelse, saa meget mindre, da man derfra umueligen kan affondre Indflydelsen paa alt det øvrige. Hvor let, hvor behagelig, hvor belønnende vilde denne Siels Dyrkelse blive hos os! O! naar man engang i alle Landets Skoler lærer Dansk! naar man engang lærer overalt at udtale det! naar almindelig Oplysning engang fremviser det i al dets Ynde! O! jeg er vis paa at Gratierne selv, hvis de

af Europas levende Sprog skulde vælge sig eet
til Morgendragt, efterat have speilet sig med
alle de andre, da vilde beholde det Danske; og
vor Schulzes Dom om ders musicalske Fortrin
fuldender min Overbeviisning, at alle Sanggud-
inder i det vilde vælge Ord til deres Melodier.

Ungdomsarbeider.

1116 600 300 100 0

Indhold af anden Deel.

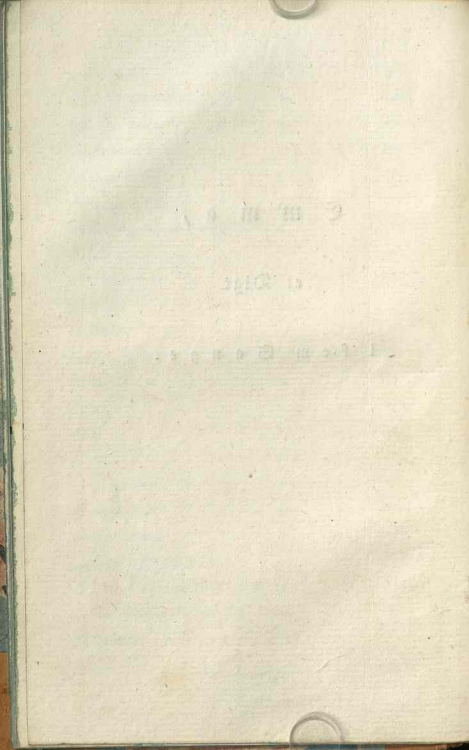
E mma, et Digt i fem Sange	z	z	Pag. 1
Drommene	z	z	67
Den sovende Semire	z	z	73
Orpheus og Eurydice	z	z	79
Penardo og Blandine	z	z	84
Ludvig's Gienfærd	z	z	105
Alf og Lyna	z	z	111
Forvandlingen, eller Wondernes Frihed		z	114
Roserne	z	z	120
Digtetvillse	z	z	125
Hvad jeg synger og ikke synger	z	z	129
Da jeg var lille	z	z	134
Morgensang	z	z	137
Helbredelsen	z	z	142
Den glade Pegasus	z	z	145
Violi	z	z	149
Selvindbydelse	z	z	153

Jordens Perle	z	z	z	155
Skaal for den Elskede	z	z	z	158
Den beste Verden	z	z	z	161
De Skionnes Skaal	z	z	z	165
Maadens Skaal	z	z	z	168
Sang for Muserne	z	z	z	170
Selskabsang paa Kongens Fødselsdag			z	175
Sang for Freden	z	z	z	182
Dansk Tranquebar Vise		z	z	186
Sandserne	z	z	z	191
Til Serene	z	z	z	193
Horaz og Lydia	z	z	z	194
Til Venus	z	z	z	197
Selskadsen	z	z	z	200
Lydia	z	z	z	202
Trossen	z	z	z	206
Til Psycharion	z	z	z	210
Palmines Emil	z	z	z	212
Hymne til Smør	z	z	z	215
Jubelsang til Ballademesteren		z	z	221
Til Ondens Ben ved Bergers Død	z	z	z	227
Til Danmark ved Gerners Følg	z	z	z	229
Til Vogen	z	z	z	230

E m m a ,

et Digt

i f e m S a n g e .

E m m a .

Første Sang.

D! du, mit Haab, min Fryd, min Sang,
Min Siels tilbedede Veninde!
Sig, kan min Harpes svage Klang
En Adgang til dit Hierte finde?
Kan Musens stille Harmonie
Dig, Elskte! haabe mildt at røre?
Vil du dens kielne Svarmerie
Med sympathetisk Velsøst høre?
Kan den opfyldte dette Bryst,
Hvor sig min hele Himmel hæver,

Hvorpaa min Tanke henrykt bærer,
Med Tusinddelen af sin Lyst?

Naar ingen Qual min Siel betynger,
Fordi du smilte til mig ned;
Naar om lyksalig Kierlighed
Jeg drukken af min Belyst synger,
Og drømmer mig i Glædens Hiem,
Imellem smilende Camener,
Og seer de høitidsfulde Scener,
Og fuld af Jld udmaler dem;
Og i hver yndig Elskerinde
Kun stræber at beskrive Dig,
Naar Kion, som Kierligheds Gudinde,
Du med dit Smil bestraaler mig,
Kan du da kiende svagt igien
Et Glimt af dine Yndigheder,
Lig Duggens Blink, naar Solen spreder
Sin Glæde paa Engens Græsstraace hen?
O! vil du see hvert Træk, hver Tanke,

Com

Som sand og skøn udmærker sig,
 Og troe, Camenerne dem sanke,
 Som Bier af en Blomst, af Dig;
 Og i hver rigtig Tone høre
 En Gienlyd af den Harmonie,
 Hvormed du tryller tit mit Øre
 I Glædens egen Melodie;
 Og vil du ei med Haan foragte,
 Naar Tiden kieder dig engang,
 Den ubetydelige Sang,
 Dig i sin Ruus min Elskov bragte;
 Men venlig skienke Bifalds Smil
 Til Sangerindens svage Toner,
 Jeg ei min Løn bortbytte vil
 Med alle Seclers Laurbærkroner!

I hine ridderlige Dage,
 (Hvis Eventyrer jeg med Flid
 Mig kalder ofte froe tilbage

Fra spæde Barndoms Legetid,
 For mig igien om alt at minde,
 Som den gang sødt henrykte mig,
 For, medens mine Taarer rinde,
 At tænke, jeg var lykkelig,
 Da intet tyngede mit Hierte,
 Mens stolt jeg paa min Riephest reed,
 Og ingen Sorg, og ingen Smerte
 Paa Kinden lokked' Taarer ned;
 Da Hvelvingen og Kirkemuren
 Bar' eene Grændser for min Roe,
 Mens rundt omkring mig al Naturen
 For Næsten spøjte, sang og loe,)

Der var engang i Tydsfflands Rige
 En Keiser, ædel, viis og god,
 Som i særdeles mange Krige
 Beviste vidt og bredt sit Mod;
 Man kaldte ham den Store, — somme
 Paastod', han kaldtes saa med Ret;

Og havde Grund til deres Domme.
Mit Eventyr skal vise det.

Han hersked' over mange Lande
Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord;
Kort, Fierdeparten af vor Jord
Bestyrede hans eene Pande;
Men i hans hele Herredom,
I alle dettes Slotte, Stæder,
Blandt alle disses Herligheder,
Saae man fra Hamborg indtil Rom,
Hvorhen man ogsaa vilde kige,
Dog ei hans skønne Datters Lige;
Og den, som eensang hende saae,
Lod Köln, Paris og Pavens Sæde,
Naar han kun hende kunde saae,
I Jorden synke ned med Glæde.

Saa, naar i eensom Aftenstund,
Fordybet i sit Hjertes Tanker,
Ved Maanskin i den stille Lund

Din Elsker, o Seline! vanter,
 Og med fortryllet Die skuer
 Den stiernefulde Himmels Pragt,
 Mens Hjerte, Siel og Tanke luer
 Ved evig Guddoms første Magt;
 Da sukker han: du store Skaber!
 Den hele Jord maae være din,
 Den hele Himmel glad jeg taber,
 Lad kun Seline blive min!

Ved Keiser Carl den Stores Hof
 Var tolv Aglajer og Thalier,
 Som hver gav overflødig Stof
 Til Hymner og til Elegier.
 Hver var uskyldig, hvid og skøn,
 Som Lilien i Blomsterdalen,
 Og hver et Mønster for sit Røn.
 Naar i en Råd i Riddersalen
 Man disse tolv Chariter saae,
 Man havde skullet sværge paa,

At det en Himmels Stierner vare;
 Men ligerviis, som diffes Skare
 Ved Solens Ankomst ikke sees,
 Saa naar i denne flonne Kreds
 Med Glands, som Diet neppe taalte,
 Prindsessens Yndigheder straalte,
 Fordunkledes, forsvandt enhver,
 Og hende saae man eene der.

Derfor kom og af Valadiner
 En mægtig Hob i Fred og Krig,
 Og hver blandt Slottets Euphrosiner
 Sin Dulcinea valgte sig.

I Mangel af en Aphrodite
 De viseligen dømte saa,
 Man næies maae med en Charite,
 Og takke Gud, man den kan faae.

Saa nøisom, ydmyg og beskedn
 Haandskriver Eginhart ei var.
 Der gives somme Folk heneden,

Som al Olympens Stoltthed har.
 Vor Eginhart i disse Sager
 Af samme Mening var som jeg:
 Tag Gratien, hvo saa behager,
 Naar Venus selv mig skienkes ei.

Et Aar med stille Suf og Klage
 For Eginhart henslæbte sig;
 Hver af det næstes lange Dage
 Blev meer og meer utaalelig.
 Han skuer daglig sin Tilbedte;
 Den Gunst han nød af Himmelen;
 Men, naar den ikke meer tilstedte,
 Hvo takkede vel da for den?

Ei Elskov blot vor Helt besielte,
 Og Pliigten var hans Hierte kjær;
 Han sine Taarer eensom sældte,
 Og sukked' aldrig hende nær.
 Kun stille Skove saae hans Smerte;
 Naar Maanen Skyen giennembrød,

Udøste han sit hele Hjerte
 I Lundens melankolske Skjød:
 "O! Emma! — (Dødelige kaldte
 Den Engel, han anraabte, saa)
 Mens Suk og Taarer Stemmen kvalte:
 "O! hvis du mine Qualer saae!
 "Men af min Elskovs rene Lue
 "Skal brænde skjult, uset af dig,
 "Du mine Smerter ei skal skue,
 "De glemte skal fortære mig!
 "O! Emma!" — "Emma!" svarte Lunden,
 Og Navnet døde kvalt paa Munden.

Saa gik den jammerfulde Tid,
 Som han sig ønskede, Himlen blid
 Ved Døden vilde snarlig ende.
 Thi, af! I Elskende! at brænde,
 Og aldrig torde tolke sig!
 Ei til sin Elskte torde sige:
 Jeg elsker, jeg tilbeder dig —

Men,

Men, nærmer hun sig, selv at vige —

Flye hendes allermindste Blik —

Flye denne Guddom, hendes Dje

Saa lokkende til Knæfald fik —

Og ikke torde sig fornøje

Med blot, saa meget som man vil,

At skue den Tilbedtes Smil —

O! siger J, som Elskov kiende,

Kan Dødelige gjøre meer?

Han gav titusind Liv for hende,

Og flygter, naar han hende seer? —

Dog snart er dette Mod forbi;

Den helligste blandt alle Flammer,

Den reneste blier Raserie

J uophørlig trøstløs Jammer.

Naar dog et Blik, et venligt Smil,

Et Haandtryk stundom vederqvæger,

Man elsker denne søde Piil,

Som ikke saarer blot, men læger.

Men,

Men, naar hvert Glimt af Trøst igien,
 Som Lynet, ved dets Komme, svinder,
 Naar Taarer paa de blege Kinder
 Omsonst, useete, tørres hen,
 Naar hver en Længsel i vort Hierte,
 Hver Bøn, hvert Suk umærket døer,
 Naar hver Nats Drøm vor bittre Smerte
 Meer udstaaelig voldsom gjør,
 Naar stræbende vor Arm vil flynge
 Sig om den elsktes kielne Barm,
 Naar tæt vi sammen os vil klynge
 Med Bryst mod Bryst i fælles Arm,
 Naar vi med voldsom Jilen stræbe
 I Elskovs lykkeligste Stund
 At trykke Læbe tæt til Læbe,
 Udaande Sielen Mund paa Mund,
 Døe qvalt i sympathetisk Flamme,
 I Saligheder uden Navn,
 Og afbrudt vækkes i det samme

Med

Med — af! med Pudon i vor Favn,
 For hele Dagen at begræde
 Vor Drøms forsvundne Tryllerie —
 Hvo bytted ikke da med Glæde
 Et saadant Liv med Apathie?
 Hvo ønsked ei, at kunde skienke
 I Skjødets af en venlig Grav
 Den Sielens alt for tunge Lænke
 Igien til Jorden, som den gav?
 Vlot Aander — Aander maae vi være,
 Hvis ei, dog i det mindste Steen,
 For intet jordist at begiere.

Hans Elskov hellig var og reen;
 Men reen, som Dalens Lilie
 Paa uberørte Jomfrue-Stengel,
 Han dog kun er et Menneske,
 Og Mennesket er ingen Engel.
 Vorttag Støvdækket, du os gav,
 Igiennem Livet her at bære,

O Gud! klæd vore Sieler af!

Saa ville vi og Engle være.

Imidlertid Prindsessen var

Og ikke heller ganske rolig.

Vor Plato siger: Var og Var

Steg Sielene fra Lysets Bolig;

Men flistes ad paa Livets Bred,

Klædt' om som Mand og som Mandinde,

Og have stundom Noie med,

Sig paa vor Jord igien at finde.

Og han har Ret. Hvor underlig

Seer man ei tit fra fjerne Zoner

Et adskilt Par at samle sig,

Som sammenstemte Bærelstøner?

Hvad andet vel end Sympathie

Gjør, at de strax hinanden kiende,

At begge for hinanden brænde

Med lige Flammers Harmonie?

3 Emmas unge kielne Hierte

En ukiendt Jld brød langsom frem,
 Hvis Flamme hun uskyldig nægte,
 Fordi hun ikke kiendte dem.
 Hun Eginhart saa gierne skuer,
 Han er saa ydmyg, from og god,
 Og mærker ikke selv de Luer,
 Som hendes Blikke ham tilstod';
 Og, naar hans Døie hendes møder,
 Forneemmer hun en bange Lyst,
 Som hende til at sukke nøder,
 Og hæver høit det kielne Bryst;
 Og, gaaer han, banker hendes Hierte,
 Som om det vilde følge med,
 Som om den hele Siel begierte,
 At ile til hans Opholdssted;
 Og, nærmer han sig, hvilken Glæde
 Opfylder atter hendes Bryst,
 Som om en Aand fra Lysets Gæde

Til hende steg med al sin Lyst!

Alt hendes hele Hjerte brænder,

Og, ak! den Ild ei slukkes let,

Da den Ulykkelige kiender

Ei Flammen, som fortærer det.

Naar hun i Haven eensom vanker

Omkring den blomsterkrandske Dam,

Og taus fordyber sig i Tanker,

Uvidende hun tænker — ham;

Naar hun i Søvnens Arme hviler,

Og synes i sin Phantasie,

At venlig Himlen aabnet smiler,

Er hendes Eginhart deri.

O! vidste du din hele Lykke,

Ulykkelige Eginhart!

Du skyndte dig med Lysets Fart

Din Emma til dit Bryst at trykke.

Men dydig Elskov frygtsom gjør,

Dens Trælle zittrende tilbede;

Vi skielve for den Elsktes Brede.

Den elsker ei, som alting tør.

Saa gif eet Nar, saa gif et andet,

Saa gif med sekelseene Fied

Det tredie, hvis Evighed

Hans sidste Kræfter overmanded' —

Han samler alt sit Mod engang,

Han Emma seer i Haven ene.

Men denne høitidsfulde Scene

Fortiener for sig selv en Sang.

E m m a .

Anden Sang.

Den lyse Dagens Konge gled
 I giennem gyldne Purburskyer
 Sødt smilende bag Skoven ned;
 I hift og her adspredte Byer
 Ved Aftenklokkers dunkle Lyd,
 Og Nattergalens første Toner
 Indbød fra mørke Bøges Troner
 Naturen til en stille Fryd;
 Ved Dammens Bred, hvor Vestenvinde
 Paa Bølgers rullende Krystal
 Fra Floras Døttre Kyffe stjal,

Sad, skøn som Kierligheds Gudinde,
 Da nyfødt hun paa Cyprens Bred
 Sprang op i al sin Herlighed,
 Vor Enima. Smilende Fioler
 Omringede den spæde Fod;
 Og Zephir Væffens Sølv forlod,
 Og Solen sinked' sine Straaler,
 Og Sangerinderne fløi ned
 Fra Trærnes forgyldte Toppe,
 Og Stiernebrød frem deroppe,
 At skue hendes Undighed.
 Som Cynthia høitidelig
 Til kielen Vellyst Sielen vinker,
 Endymion! naar efter dig
 Hun giennem sølvgraae Skyer blinker
 I al sin melankolske Pragt,
 Sad hun i lette hvide Dragt,
 Som spøgende med Zephir glemte
 Den Vagt, hvortil man den bestemte,
Paa

Paa Blomsterbænken, hvor en Hær
 Af Roser, Lilier og Fioler
 Hensalmøde den Skønne nær,
 Som Stierne ved Lunas Straaler.

Med tunge Trin og mørke Blik,
 Omspændt af haabløs Elfskovs Smerte,
 Vor Eginhart i Haven gif,
 Hvis stille Fryd hans Rummer nært:
 "Synk, skønne Soel! for evig ned
 "I Vesterhavets fjerne Bølger!
 "Spild ikke meer din Herlighed
 "Paa mig, som Skræk og Død forfølger!
 "Skjul, Luna! skjul dit skønne Smil
 "Bag mørke tordensvangre Skyer!
 "Du, hende lig, min Længsels Jld
 "Med morddrift Tryllerie fornyer!
 "Tie med din søde Melodie,
 "Du Lundens kielne Sangerinde!
 "Tie Zephir! hele Skabning tie!

"Hvert Spor af Lys og Liv forsvinde!"

"Tag, Ekko! sørgelig igien

"De klagelige Suk, du lærte

"Af Livets Fiende, Dødens Ven!

"Og Skielv, Natur! som dette Hjerte!"

Saa løb den sørgelige Lyd

Af verelviis afbrudte Klager —

Da pludselig — o! Skræk! — o! Fryd!

Hans Die Emma hist opdager.

"Vel!" raaber han, "det er forbi!

"Jeg vil min Dom af hende høre!

"Og hendes Stemmes Melodie

"Min Dødsdom selv skal listig gjøre!

"Min Qual kan ikke være meer!

"Og — om endog en nye jeg lærte —

"Mig ingen Qual kan quæle meer!

"Kun een gang brister dette Hjerte!"

Han nærmer sig — og strax igien

Han, som af Lynet truften, standser —

Men

Men Frygten dræbes af hans Sandser,
 Og lynsnar iler han derhen —
 Og neppe hendes Blik ham møder,
 Før han er alt for hendes Fodder:

"Min Dom, Tilbedede! min Død!
 "Jeg elsker dig! jeg døer! jeg brænder!
 "O! fik jeg den af dine Hænder,
 "Hvor blev da Døden selv mig sød!
 "O! lad mig høre denne Røst,
 "Som tryller mig i det den dræber
 "Den salige, den sidste Trøst,
 "At høre den af dine Læber!
 "Straf, dræb mig! men vær ikke vred!
 "Fordi jeg saae den ædle, høie
 "Den Glæde af Guddom i dit Die,
 "Og hele Himlens Salighed;
 "Fordi jeg voved', dig at kiende,
 "For dig at leve, lide, brænde,
 "Og trykkes sødt af Guders Lyst

"J Drøm om Døden ved dit Bryst!
 "Jeg saae Naturens Smile døde,
 "Naar du var mørk, og Himmelen
 "J al sin lyse Glands igien,
 "Naar du var blid — det er min Brøde.
 "Men er det Brøde, dig at skue,
 "Og i sin Belyst tabe sig —

"Gud, saa er det og syndig Lue,
 "At elske og tilbede Dig!"

Et Suk, i hvilket Sielen stræbte
 Til hendes hen at følge med,
 De sidste Ord paa Læben dræbte
 Og Taarer kom i deres Sted,
 Og Meningen deraf fuldførte.

Forvirret, bange, rød som Blod,
 Prindsessen hele Taleren hørte,
 Og meget lidt deraf forstod.
 Slet skildrer Tungen vore Qualer;
 Et Suk, en Taare bedre taler,

I dem strax Hjertet Mening seer;
 Hin svækker eller overdriver;
 Men disses sande Sprog henriver —
 Af det forstod hun meget meer.

Af ukiendt Jld og Skræk og Glæde
 Skialv hele hendes skinnne Krop:

"Lev, Eginhart! hold op at græde

"Jeg ellers græder med! hold op!

"Fat Mod! (saa lød fra hendes Læber
 Den søde frygtelige Dom)

"Er jeg saa skræksom, at jeg dræber,

"Endogsaa naar jeg siger: kom!

"Kom, Eginhart! her ved min Side,

"Og ingensunde ved min Fod,

"Kom lad mig som Veninde vide,

"Hvad jeg har giort min Ven imod."

Saa vækkes op til uvant Glæde
 En Fange, langt fra Dag slængt hen
 I Hulen, ene med sin Kiæde,

Udløst ved kielke kiendte Ven;
 Som Eginhart, af Dødens Slummer
 Bakt op ved denne søde Lyd,
 Forglemte hvert et Spor af Kummer
 I tifold salig Himmelsryd.

Tænk du, som kiender Elskovs Smerte,
 Som veed hvad Elskovs Himmel er,
 Som har ei Hierne blot, men Hierte,
 Dig ind i dette Optrin her!
 Sig, ønsked' ei din Hevn at knuse,
 Beshyttende Naturens Ret,
 Den Daare, hvis forvorne Muse
 Sig understod, at synge det?

Den fulde Forsmag af en Himmel,
 Den Lykkelige henrykt nød,
 I alle Saligheders Brimmel
 Med denne Cypris paa sit Skiod,
 Mens Munden paa den Skionnes Læber
 Indsuede de Rys, hvori

Epythe:

Cytheres beste Nectar klæber
 Med sødt berusende Magie,
 Og, trykket tæt i hendes Arme
 Til hendes halobedækte Bryst,
 Hans Hjerte, fyldt af Elfskøbs Varme,
 Udvidedes til Gunders Lyst,
 For ukendt Belyst at fornemme,
 Naar hendes heftig mod det slog,
 Og i sin Glædes Ruus at glemme
 Hvert Suk, det før i Smerte drog —
 Til denne Himmels underlige,
 Usfattelige, søde Fryd,
 For hvilken alle Glæder vige,
 Har ingen Harpes Strænge Lyd.

Natur! din Helligdom forlanger,
 Som Isis, Taushed af sin Ven;
 Til Lethe med den usle Sanger,
 Som vover, at afløre den!

E m m a

T r e d i e S a n g .

Du dobbelt Fion, fordi din Jld
Sig giennem Savnets Mørke maler!
Som, naar bag Skyen Solen daler
Ei længer blindende, men mild!
O! kiemp dig giennem Natten hid!
Kom giennem mange mørke Dage
Med al din Salighed tilbage,
Min Barndoms Himmels soundne Tid!
O! bortjag af mit knuste Bryst
Den Kummer, som dit Tab mig lærte;
Og fyld mit glædetomme Hierte

Med

Med — blot med Mindet af din Lyst!
 At Tanke om en andens Fryd,
 Fryd, som mit Hjerte selv ei smager,
 Skal ei forvandle Glædens Lyd
 Til Sorgs kiedsommelige Klager!

En ny Natur, en anden Jord,
 Et fremmet Liv, en dobbelt Evne
 Til Gud at kiende dobbelt stor,
 Og Følelser, som Ord ei nævne —
 Et Nok, et Alt, som ingen veed,
 Som Elskende kan ene fatte,
 Udfolded' alle sine Skatte
 For Eginhart i — Kierlighed.

Ved Emmas Arm, ved Emmas Side,
 Meer straalende han Solen saae
 Bag gyldne Purpurfjæge nedglide
 Paa Himlens dobbelt skønne Blaa:
 Ved hendes Bryst, ved hendes Fodder,
 Var Blomsterleiet dobbelt blødt,

Var

Var mere Lye ved Tegens Nodder,
 Slog Tegens Sanger mere sødt;
 Og ved et Blik af hendes Nie,
 Og ved et Tryk af hendes Haand
 Med dobbelt sikker Flugt hans Aand
 Sig hæved henrykt til den Høie;
 Den Bæk, hvori hun speilte sig,
 Blev renere ved hendes Blikke;
 Den Torn, som kyste hendes Flig,
 Om end den stak ham, saared' ikke;
 De Roser, som paa hendes Bryst
 Omplantedes, blev' dobbelt røde,
 Da først de blomstred' ham til Lyst,
 Naar der de, qvalt' i Vellyst, døde.
 Hvor han opholdt sig, hun var med,
 Og hvor hun gik, han fulgte hende —
 Kun svagt adskiller Tid og Sted
 To, som i lige Flammer brænde —
 Vor Jord dem var en Himmel lig,

Elysium fra Syd til Norden;
 Thi begge saae paa hele Jorden
 Allene Kierlighed og sig.

Ja Kierlighed! Naturens Bliø!
 Du evigyndige den samme!
 Du var den Ild, hvis lyse Flamme
 Antændte Millioner Liv!
 Dig var det, som af Intets Ode
 Vor Verdens Under kaldte frem!
 Dig er det, som igien de Døde
 Vil kalde til et bedre Hiem!
 Dig er det, som vor Jord tilbeder,
 Og elsker, under Navn af Gud,
 Hvis Skaberild ei slukkes ud
 Af Millioner Evigheder!
 O! Held os, at og Støvet fik
 En Gnist af din tilbedte Lue!
 At i din Helligdom vort Blik,
 Opflart af denne, dig kan se,

Og spore her ved din Magie,
 Hvad Evigheden Engle viser:
 Rundt om vort Dre Harmonie,
 Rundt om vort Die Paradiser!

I rolig Belsyst svunde hen
 De nydte, deelte, blide Dage;
 Hver Nat kom Drøm om Fryd igien;
 Hver Dag kom vaagen Lyst tilbage.
 Ulyldigheden aldrig veg
 Fra deres Side; Lunas Smile
 Dem loffede til deres Eeg;
 Ufaared' af Cupidos Pile,
 De smagte, hvad Fornuft og Dyd
 Dem hemmeligen ei forbøde;
 Og Ønsket om en større Fryd
 Forgifted' ikke den, de nøde.

Saa var for hine første to
 Den Himmel, Kierlighed dem skabte,
 For Nøisomhedens stille Røe

I graadig Lyst til meer sig tabte:
 Saa høres Kilden klar og frie
 Fra Bældet sødt og sagte suse,
 Før Bække styrte sig deri,
 Og lære den, som Flod, at bruse.
 Kort, paa den hele vide Jord,
 I alle dens adspredte Steder,
 Fra Vest til Øst, fra Syd til Nord,
 Hvor Lykken sine Skatte spreder,
 Fra der, hvor Overflod den Konst,
 At drikke hele Landstrøg, lærer,
 Hvor, for at mætte sig, omsonst
 En Skof af Brødre hver fortærer,
 Til der, hvor nøgne Vildes Flok
 I femten Vintre leve glade
 Af det, som paa japanske Gade
 Til hins Souper blev ikke nok —
 Var ingen Viis, var ingen Nar,
 Var ingen Sultan, eller Slave,

Trods Klogskabs eller Dumheds Gave,
Saa lykkelig som dette Par.

Men ak! i Glædens Slummer svagt
Til Tidens Flugt vi Mærke lægge;
Klædt i en Maaldags korte Dragt,
En Sommer sneg sig bort for begge,
Før Synet af dens blege Liig,
Paa de med Sneer bestræede Høie,
Trak Sløret fra det drukne Die,
Hvis Blik med eet opklarte sig.
Hun saae paa ham, han saae paa hende,
Og begge saae Naturens Død,
Og begge vaagned' og udbrød:
Hvor snart fik denne Dag dog Ende!

Hvorhen de vendte sig, var Spor
Af Vintrens Grumhed, alt var øde.
Hvor før de sødt i Fryd henflode,
En Gysen nu dem giennemsoer.
Den Lund, hvor under Eegens Skygge

De slyngeb' til hinanden sad,
 For Vidner, som for Solen, trygge,
 Har tabt sit allersidste Blad;
 Og alle dens symphoniske Fugle
 Er' flygtede for Stormens Hviin
 Og Hylet af en eensom Ugle
 Fra nære truende Ruin;
 Den muntre Kilde, som sig snoede
 Sædt rislende forbi dem ned,
 Er størknet, og kun Tidsler groede,
 Hvor før Fioler, ved dens Bred,
 De lette, flagrende Favonet,
 Som spøgte mellem Blomstre her,
 Fløi hiem til Cydens fjerne Zoner,
 At aabne nye Roser der;
 Afflødte Hviets mavre Kroppe
 Laae dækkede med Sneens Slør;
 Og Elko tog fra nøgne Toppe

Ei deres Sang igien, som før;
 De Bidner til den Fryd, de nøde,
 Som før dem mødte, hvor de gif,
 Var' flygted', falmied', eller døde
 Ved Vinter-Kongens mørke Blik.

Et ængstligt Glimt af Kielen Smerte,
 Mens han i Tanker tabte sig
 Ved Synet af Naturens Liig,
 Steg op i Emmas bløde Hierte:
 "Min Eginhart! og om vi nu" —
 Og ned paa hendes hvide Kinder
 En Taare randt — "om alt forsvinder —
 "Min Eginhart! hvad siger du?
 "Om jeg, om du, o! hvilken Tanke!
 "Om een af os forsvinder med —
 "Gud! midt i vor Lyksalighed
 "Mit Hierte holder op at banke." —

"Livsalige! du maae forjage,
 "Ved Elskovs lyse Vaaben kiæk,
 "De mørke Billeder af Skræk!
 "Omsavn mig, og de flye tilbage!
 "Døe kun Natur! døe! (raabte han)
 "Du savnes ei! min Emma lever!
 "Din Kuld, iisvæbnede Tyran!
 "Ei føles der, hvor hun omsvæver;
 "Dræb hele Jordens Blomsterhær,
 "Dens Dronning dog tilbagebliver;
 "Alt, hvad der segner for dit Sværd,
 "Gødt hendes Smil igien opliver." —

"Ja, flye min Sommer let og snart!
 (Saa lød den Skønnes blide Stemme)
 "Min Elskov og min Eginhart
 "Skal lære mig dit Tab at glemme;
 "Thi hvor er Vinter? hvor er Død?
 "Kun der, hvor Eginhart er ikke;

"Et evigt Joraae paa hans Skid

"Skal trylle mine kielne Blikke." —

Saa trøstede sig begge to,

Et uophørligt Noe hinanden,

Men af! de stode trygt paa Nanden

Uf Livets alt for bratte Noe.

E m m a .

F i e r d e S a n g .

Mens Vintrens seirende Tyrann
Paa Livets blegnende Ruiner
I Fjeld og Skov og Dal og Strand,
Af Nat og Død omgiven, triner,
Henslæbe otte Sekler sig
For Eginhart i otte Dage.
Mismodig blander han sin Klage
Med Skovens Suk og Stormens Skrig.

Han hører ikke henrykt meer
Sin Emmas vellystfulde Stemme;
Han dette Smil ei længer seer,
Som lærte ham hver Qual at glemme;

Ei meer han vandrer Haand i Haand
 Med hende giennem Paradiser;
 Ei meer hans glædedrukne Aand
 I hendes Blik sin Skaber priser.
 Hans Lykkes blide Soel gif ned;
 Omsonst om Røe hans Hjerte leder;
 Og fordum nydte Saligheder
 Fordobble hans Elendighed.

Langt ude fra de blide Egne
 Ved Jorderiges Østerkant
 Var kommen paa sin Herres Begne
 En rig og glimrende Gesandt,
 For Carl den Hilsen at frembære,
 At Keiseren af Grækenland
 Sig ønskede broderlig den Ære,
 At blive snart hans Datters Mand.

Med natlig Dag i alle Gader,
 Med Lust-Comoedier af Ild,
 Musik og Dands og Masquerader,

Og

Og Jagt, og al Slags Ridderespil,
 Blev Grækeren af Carl den store
 Ved Hoffet moeret keiserlig;
 Men flige Ting ei Amor moere —
 Han taug, og græd, og skulde sig.

Dog af! Prindsessen maatte krones
 Den hende dyre Herlighed;
 Nødt til at holde samme Tone,
 Den Skønne overalt var med;
 Thi hvad var Spil og Dands og Fæller,
 Al Hoffets Pragt, hvor hun ei var?
 Saa lidet som vor Jords Mirakler,
 Naar Solen ei dem oplyst har.

Imidlertid vor Elsker lærte
 Uheldig Elskovs sidste Qual;
 Dybt i hans marterfulde Hierte
 Fortvivlelsen sig langsom stial.
 Han gaaer en Nat, mens alle sove,
 Prindsessens Bæreller forbi,

Beslutter alle Ting at vove,
Og iler dristig ind deri.

Han giennem to Gemakker zitterer —
I Mørket Elskov viser Vej —
Og skøndt, som Torden, Elsko knitterer,
Hensovne Vagt dog vækkes ei.
Han finder hendes Dør, og vover
Tre Gange fiæk at aabne den,
Og, da han frygter for hun sover,
Tre Gange lukker den igjen —
Omsider Elskov Seier vinder,
Og hurtig, som en Vestenvind,
Han flyver ind, og Emma finder
I Graad, med Haanden under Kind.

Omsønst den Yndige forsøgte,
Mod Kummeren, som Hoffets Larm
Ei dæmpede, men meer forsøgte,
At søge Trøst i Søvnens Arm.
De Taarer hun om Dagen hemte,

Flød dobbelt, naar den var forbi;
 Hans Qual hun sølte heel, og glemte
 Tidt hendes egen Qual deri.
 Det lyse Dies Ild forsvinder,
 Naar Hiertets ei tør nære den:
 Man Roserne paa hendes Kinder
 Saae Dag og Nat at salme hen.
 Den Munterhed, som hende fulgte
 Bestandig før, veg ganske bort;
 Og svagt hun Hoffets Blikke dulgte,
 Hvad Konst og Tvang kun skjuler fort.

Henkastet paa en Sofa, stuer
 Vor Eginhart den Skønne her;
 Og skændt hans Siel i Længsel luer
 Sin vellystfulde Himmel nær,
 Uskyldighedens Tryllerier
 Dog standse ham — en Støtte lig,
 Han staaer, og zitterer, seer, og tier,
 Og i sin Skuen taber sig.

Ved Maanens Smiles blege Skimmer
 I lette hvide Nattedragt,
 I Graad, som Diamanters Glimmer
 Paa Solv kun efterligne svagt,
 Utvungen, løst af Modens Lænker,
 Allene med sig selv og Gud,
 Saa blid, som Lauras Ven sig tænker
 Blandt Engle sin forklarte Brud,
 Saa himmelsk skøn, som Dødelige
 Det blot at tænke sig formaae,
 Som intet Støvet's Sprog kan sige,
 Den lidende Gudinde laae.
 De taareblendte Dine kræve
 En Trøst af Himlen i en Bøn,
 Og Luna syntes selv at bæve
 I disse Speile dobbelt skøn.

"Her er jeg Emma!" — i det samme
 Henrullede den hele Jord
 Bort under ham — paa Lynets Flamme

Han hen i hendes Arme soer —
 Og paa den Elsktes Læber døde
 Det neppe heelt udraabte Navn,
 Mens begges Sieler sammenslode
 I begges Kys, i fælles Favn.

Snart vaagne de; thi Støvet taaler
 Ei længe Salighedens Magt;
 Til meer end Glimt af Himlens Straaler
 Er Dødeliges Syn for svagt.

De stirre paa hinanden tause:

"For evig skal vi skilles snart" —

Omsider bryder Eginhart

Den stille frygtelige Pause:

"Skal dine Læber heste sig

"Paa nogen andens end paa mine?

"O! hvad er Smerte, hvad er Pine

"Mod denne Tanke: miste dig?

"For døe min Siel i Nattens Skød,

"I Millioner Plagers Brimmel!

"Thi

"Thi hvad er Helved? hvad er Himmel?

"Foruden dig er alting Død!

"Tal, Engel! lad din Tryllestemme

"I Trøstens egen Melodie

"Med Elskovs egne Toner hemme

"Mit Mismods vilde Raserie!

"Sig, Elskte! sig, hvad maae jeg gjøre —

"Hvad skal jeg?" —

— "Flye, min Ven! o flye!

"O Gud! man kan din Stemme høre —

"Min Ven, min Fryd, mit Alt! o flye!" —

— "Og det er fra min Emmas Læber

"Den eneste, den sidste Trøst?" —

— "Al! Eginhart! din Tvivl mig dræber!

"Kom dræb den, Grumme! ved mit Bryst!

"Bliv! — troer du, at din Emma hæver

"For sig? nei kun for dig, min Ven!

"Din Fare blot for hende svæver,

"Hun, troe mig, følger eene den.

"Dæmp

"Dæmp denne Råsen, dæmp din Stemme,
 "Af Omhed for dig selv og mig!
 "Kan Eginhart saa ganske glemme
 "Sin Emma, Kierlighed, og sig?
 "Din er jeg! troe mig, ingen Keiser
 "Skal stæle dig din Eiendom!
 "Hvi raser du? Gesandten reiser
 "Tilbage did, hvorfra han kom." —
 — "Og bringer?" — raabte han — "Og bringer
 "Sig selv, og nok en Bagatel,
 "Din Emmas Vei." —

Paa Glædens Vinger
 Foer Haabet i vor Elfers Siel;
 Han, en Misdaeder lig, sig flammer;
 Han tier, seer forvirret ud;
 Af Tak hans hele Hierte flammer;
 Som truffen af et Blik fra Gud,
 Han styrter ned for hendes Fodder,
 Og svømmer i en Taareflod

Og Læben zitterer, brænder, bløder

I hede Kys paa hendes Fod.

Opløstet vint i hendes Arme,

Han lever op i salig Lyst;

Al Tvivl og Frygt og Sorg og Harme

Forsvinder snart af begges Bryst;

Det blide Haab i Sielen gyder

Sin Nectars himmelske Magie,

Hver Hindring let derved bortflyder,

Hver Fare druknes dybt deri.

I Haandtryk, Kys og kielne Blikke

Og Favntag, blot af Maanen seet,

De Lykkelige mindes ikke,

At Tiden lyner bort. Med eet

Den barske Morgenstund frembryder —

Den muntre Hane galer — tøs!

Man synes bange, noget lyder —

Og drukner Angesten i Kys.

Men Emma dog tilsidst erindrer,

At

At Trygghed blot er Elskovs Ven !
 Mens Kierlighedens Stjerne tindrer,
 Og sympâthetisk flyer med den :

"Min Eginhart ! mens alting sover,
 "Flye, for Forræderen dig seer !

"Dit Liv, din Emmas Liv, du vover,

"Bed et Minut at tøve meer —

"Ggiennem Haven, Elskelige !

"Du sikker end kan smutte væk ;

"Lad dette Kys dig mere sige !

"Tag dette med ! og nu, vær kæk !" —

Til Bindvet, Arm i Arm, man iler ;
 Mildt tausé Stierner blinke ned,

Og Cynthia fortrolig smiler

Til deres skjulte Kierlighed —

Men Gud ! de blegne ! begge vækkes

Til Helveds-Angst, i det de see,

Den hele stille Jord bedækkes

Med Sløret af en falden Sne.

O! midt i deres Glædes Eden!

O! midt i Haabets sidste Havn!

Af! hvad er Salighed herveden?

Nu døe de i hinandens Favn!

Dog nei! — En Morder dem skal rive

Til Pinsler fra hinandens Dyrst! —

O! hvad vil deres Skiebne blive?

Nu smiler intet Glimt af Trøst —

De stirre paa hinanden stille,

Og taus se hinandens Liig;

Og ingen Taarer mere trille —

Af Angst de neppe føle sig.

O! red dem! red dem! — men forgæves

Er Muelighedens hele Magt.

Et Under her til Redning kræves —

Det skeer! I Elskende, gier Agt!

Mens, Amor lig i Psyches Arme,

Bor Elsker marmorstille staaer,

Som livløs, uden Lyd og Varme,

Et Lys i Enimas Siel opgaaer.
 En Rose paa hver Kind bebuder
 Det høitidsfulde Dieblif,
 Hvori en Tanke, værdig Guder,
 Den Skønnes Kierlighed undsik —
 Et Middel, som, for fint at spindes
 I Hiernen af en Adams Søn,
 Ved Elskov ene kunde findes
 Af Mønstret for det smukke Rion —

"Endnu min Ven! trods Skiebnens Brede,"
 Saa taler hun, "er alt ei tabt;
 "Endnu et Middel er tilrede,
 "Som Kierlighed os blid har skabt.
 "Faat Mod! din Emma dig skal bære
 "Tilbage giennem Sneen tryg;
 "Min Elskov styrke skal min Ryg,
 "Og let skal denne Vyrde være!
 "Snart bringer jeg dig sikker hen
 "Til Muren hist ved Havens Ende;

"Du let dig svinger over den —

"Og mine Spor man kun vil kiende." —

"Mit Liv! mit Alt! min Lyft! min Brud!"

Er alt, hvad han formaaer at stamme —

Mens, hævet af sin Elskovs Flamme,

Let, som en Engel, hun foer ud

Af Vindvet. Vips! paa hvide Dynge

Hun neden under færdig staaer:

"Min Eginhart mig ei kan tynges."

Og rast affted hun med ham gaaer,

Og under elskte Byrde glemmer

Dens Virkning i hvert kiølent Lem,

Og sine Suk udmattet hemmer,

At han skal ikke høre dem.

Mon Sang afbilder denne Scene?

Nei, stands! og hør ei meer! men see!

Thi den fortryllede Camene

Kan intet andet her end see —

Med dobbelt Reenhed Sneen skimrer
 Ved Lunas dobbelt klare Smil,
 Den lyse Himmelbue glimrer
 Med usædvanlig Æther-Gld.
 Meer tindrende hver Stjerne blinker,
 Og mellem idelige Lyn
 Den ene Soel den anden vinker,
 At see paa dette skønne Syn.

Snart Kierligheds Heltinde bringer
 Sin Ven til Havens Ende hen;
 Han over Muren frelst sig svinger,
 Og glad hun flyver hjem igien.

C m m a .

F e m t e S a n g .

Som Vandrerer, der mat af Eved,
Og over Alpe-Toppe higer,
Troer, hvert et Bierg, hans God bestiger,
Ham ylder sidste Farlighed;
Men ei saasnart har vundet op
Paa Spidsen, før hans Blik opleder
En Hær af nye Farligheder
Paa Veien til det næstes Top —
Saa stønne Dødelige frem
Igiennem Livets Modgangs Hæde,
Og troe den sidste der at være,
Hvor blot en større møder dem.

Mistænkt den blinde Lykkes Smile!
 Thi tæt ved Rosen Tornen er,
 Og Modgangs Storm, o Ven! er nær,
 Naar Livets Bølger taase hvile.

Nu slumre trygt de glade to,
 De drømme sig i Glædens Tempe,
 Ved Vagt af Kierlighedens Kiempe,
 I sikker Fred og salig Noe.
 O! lad dem slumre! Vange Muse,
 Opvaagn dem ei! Alt hører du
 Orkanen over dem at bruse —
 O! Skræk! men vaagn dem ei endnu!

I denne høitidsfulde Nat,
 Hvori sin Seier Amor fronte,
 Hvis hele Herlighed kun mat
 Den svage Skald bestyrtsset tonte,
 Mens alt i Søvnens Arme laae,
 Og Elskov, han og hun allene
 I denne hemmelige Scene

Mærværende sig selv kun saae,
 Formaaede Carls uhyre Magt
 Ham ei paa Søvnens Silkevinge
 Den søde Rolighed at bringe,
 Som vaagen Fryd opveier svagt.
 Var det en Finger fra det Høie?
 Var det naturlig Sympathie? —
 Nok — Emmas Sæder intet Die
 Den hele Nat fik lukket i.

Han stod omsider op, og ilte
 Til Vinduet, aabned' det, og saae,
 Mens Maanen ned i Sneen smilte,
 Miraklerne paa Himlens Blaas;
 Og tænkte: Carl! hvor er du lille!
 Og raabte: Gud! hvor er du stor!
 Slog Diet ned i Mattens Stille,
 Og saae Miraklet paa vor Jord.

Han saae en lille hold Figur
 En Mand igiennem Haven bære

Ud fra Prindsessens Jomfruebuer —
 O Himmel! hvad mon dette være?
 Med Graadighed han stirred' atter,
 Og fik tilsidst bestyrt at see
 Sin Skriver giennem Havens Sne
 Bortbaaren af sin skønne Datter.

Som rørt af Torden stod han der —
 Forundring, Kummer, Skræk og Bredde
 Betog hans Siel, og meget nær
 I Raseriets vilde Hede
 Han havde raabt — men endelig
 Fik Hiernen over Hjertet Seier,
 Han rolig atter lægger sig,
 Og søvnløs Sagen overveier:
 "Min Datter Emma? — Eginhart? —
 "Min Skriver? og min egen Datter? —
 "Jeg Sagens Sammenhæng nu fatter —
 "Og dømmes maae de, dømmes snart!"

Den næste Dag det hele Raad
 Af Bispe, Munke, Capellaner,
 Som aarlig sov, og drak, og aad,
 Og helvedstraffede Profaner,
 Holdt Morgen: Middag: Aften: Bøn,
 Opbrændte gamle floge Qvinder,
 Omvendte Gøttriks Svigersøn
 Og andre Christendommens Fiender —
 Det hele hellige Senat
 Blev sammenkaldt, og, som det skimmer,
 Andægtig rundt om Bordet sat.
 (Gud naade dem, som Andagt dømmer!)

I Midten Carl den store sad,
 Som Zeus iblant Olympens Guder:
 En vigtig Sag den hele Rad
 Et Bink af Keiseren bebuder;
 Han taler: "Hører mig, I Mænd!
 "I Bispe! Munke! Capellaner!
 "Som give Christne Himmelen,

"Og

"Og give Helvede Profaner!

"Et Syn i Nat jeg skuet har,

"Et Optrin, sælsomt, uden Mage:

"En Jomfru paa sin Ryg bortbar

"En Mand fra sit Gemak tilbage."

Det hele Raad slog Dine ned
 Ved dette Malerie — mens somme
 Bad' alt om Himlens Straffedomme
 For sig en Synd — og Carl blev ved:

"Hun gif, nedtynget, dog saa snart,
 "Som om hun gif med Spøg og Latter —
 "Og denne Mand var — Eginhart,
 "Og denne Jomfru var — min Datter —
 "Hvad dømmer Kirkens Lov herom?
 "Hvor dyb er Bunden i min Være?
 "Hvad, og hvor stor bør Straffen være?
 "Carl byder: Siger Eders Dom!" —

O! havde svage Digters Siel
 Lidt af den Evne her, som talte

Naturens Sprog i hvad du malte,
Guddommelige Rafael!

O! kunde jeg tilstaae mig

Blot nogle Penselstrøg af hine,

Hvis Sandhed, Udtryk, egne Mine

Forraade, store Hogarth, dig!

Jeg skulde her en Gruppe male

Hvis varierede Hellighed

Skiondt taus, dog mere skulde tale

End Svada selv at sige veed.

Electrisk foer en hellig Gysen

Fra Skæg til Skæg i Naden om,

Andægtig Skælven, Troens Frysens

I alle deres Hierter kom,

(Thi Troe har sine kolde Timer

Som andre Febre) — salig Skræk

De syndsfrie Munde sammenklimer,

Og Affke quæler hvert et Quæk.

Skøndt de med Fagter Dommen fælde,
 Med Dieløften, Haandslag, Suf,
 Saa tydelig, at intet Muf
 Dens Strænghed nødig har at melde;
 Dog Keiseren dem atter bød,
 Med høien Røst affige samme —
 Een raabte: Sværd, en anden: Flamme,
 Og hver — og alle raabte — Død!
 Og foldede, som det sig sømmer
 De fromme Hænder, med et Suf
 Mod Himlen, og mod Carl et Buf.
 (Gud trøste dem, som Andagt dømmes!)

"Got!" raabte Carl, "man bringe frem
 "Dem begge, deres Dom at høre!" —

Afsted gaae Bagter efter dem,
 Og følesløse dem indføre.

Som tvende Marmorstøtter staae
 De blege ved hinandens Side,
 Og vente begge tause paa

Den Dødsstraf, som de snart skal lide,
 Og stirre frem, og møde Død
 I næste Nu med faste Blikke,
 Som sige sig: o! den er sød;
 Thi den adskiller os dog ikke.

Carl stille staaer, og seer derpaa —
 Og ned paa Keiserkongens Kinder
 En Fader-Taare langsom rinder —
 Han nærmer sig, og taler saa:

"Du længe troe har ivrig tient
 "En Mand, min Eginhart, som skønner
 "Paa Dyd og Flid, og begge lønner;
 "Min Datter og har begge kiendt;
 "Vi begge her os nu foreene
 "For med en Hertugs Værdighed,
 "Og Stat, og Hertuginde med,
 "Dig til Belønning at forleene —
 "Og Du," — her tog han hendes Haand,
 Og lagde den i hans — og sagde:

"Og

"Og Du, som Elskovs kielne Baand

"Et Offer som Heltinde bragte!

"Modtag den Mand, du nylig bar

"Saa rask paa dine Skuldre spæde;

"Og tænk dig, Emma! tit med Glæde,

"At han din Faders Gave var!" —

Hvo maler Glædens store Scene?

Hvo har til stumme Udtryk Lyd?

Hvor er den himmelske Camene,

Som tolker navnløs salig Fryd?

Mens pludselig vakt op til Livet

De styrte for hans Fodder nu —

Nei! — male slikt blev ingen givet!

Natur! det maler eene du!

Senatet blev ved samme Tale,

Som gav de bange Evende Liv,

Til Støtter. Kold, og flau og stiv

Stod hver fra Hoved ned til Hale —

Det hele hellige Statut,

Af Bispe, Capellaner, Klerke
 Blev fra det Dieblis forbudt,
 Med Dom sig meer at lade mærke.

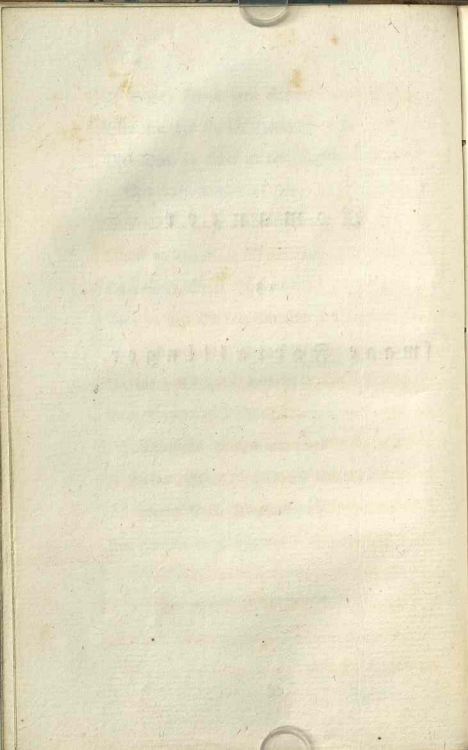
Med Lustcomedier af Ild,
 Med natlig Dag i alle Gader
 Musik og Dands og Maskerader
 Og tusinde Slags Ridderspil,
 Med al den Vælde, Glimmer, Pragt,
 Den halve Jords Monark kan give,
 Og ingen Muse vil beskrive,
 Blev Bryllupsfesten nu fuldbragt. —
 Og Eginhart og Emma leved'
 I Lyffens Skød, i Glædens Slum,
 Til begges Siæle sammensveved'
 Fra Jorden til Elysium.

R o m a n c e r

og

s m a a e F o r t æ l l i n g e r .

Æ

Drømme.

Fortvivlelse! dig helliges min Sang,
Og den, som hænger sig, og den som hang,
Og den, sig hænge vil, om han har Dre,
Han høre!

For nogle Dage siden drømte jeg —
Om paa Collegium, om ved Dispyt for Graden,
I Stuen, Kirken, eller midt paa Gaden,
Det husker jeg just ei —
Og, om det var om Natten eller Dagen,
Gaar ogsaa meget lidt til Sagen —
Jeg drømte kort: jeg eiede en Pung
Af store Kobberpenge ganske tung —

Hvorfor just Kobber? Du min smukke Frue
 En Drøm møbleres ikke som en Stue,
 Sligt falder som det kan, og ikke som man vil —
 Dog gletter jeg en Grund dertil:
 Man drømmer, som De veed
 Meest om de Ting, man jevnligst omgaaes med,
 Og Sølvmynt er nu fast saa fielden her,
 Som een af Deres Røn, der ei nysgierrig er.
 Det altsaa Kobber var — men een Bessættelse
 Ved Pungen, som desværre kun kan drømmes,
 Gav dog min Drøm en lovlig Bigtighed
 Den nemlig: at den aldrig Funde tømtes.
 Jeg vaagned' — greb i Lommen strax, og fandt
 At den var tom, som før — og Drømmen Tant.
 Jeg ærgred' mig en Smule, som de Rige;
 Men slog det hen,
 Og blev i søie Tid saa glad igien,
 Som mine Lige.

Den næste Gang jeg drømte mig Poet,
 Skald, Barde, Digter, hvad man kalder det,
 Som alt skal komme ud paa et;
 Men af den rette Sort — ei som saa mange Skialdre,
 Hvis Hymner høit som tusind Tordner knaldre,
 Hvis Sange bølge sig uviſt hvordan
 Som Oceanet, eller Oſſian,
 Saa længe til de blive Fjeldibuffer —
 Nei jeg var sand Poet; exempli gratia,
 Som han der sang om Rolf, og Valders Død;
 Som han, der sang den Almbolts Bælk, hvorfra
 Kom idelig Tata, Tata;
 Som han, hvis Luth om Njels Elſkov lød;
 Og han, som sang Emilia —
 Som een af Roms de tvende Publiuſſer;
 Jeg vaagned i en yndig Elegie —
 Og gjorde Oder i mit Kaſerie;
 Men ſlængte Pennen bort — og ſtrar var det forbi.

Den tredde Gang jeg drømte mig til Viis —
 Ei blot for Nimens Skyld, jeg her en Priis
 Med Læserens Tilladelse maae tage;
 Thi rigtig nok i vore Dage
 Det lader som om Lyffens Paradiis
 (Hvorom saa jammerligen friges)
 Stod mere aabent for et Drog end for en Viis —
 Og det er vist, til Lyffens Tempel siges
 Indgangen trang — hvo intet Hoved har
 Han smutter lettest ind, den Sag er soleklar.
 Man altsaa let formoder, at jeg ikke
 Ved denne Leilighed fandt største Trang til Strikke
 I det jeg vaagned op, og sølte mig
 Om ikke ganske hov'dløs, dog, som andre,
 Lidt meer beqvem til Lyffens Bei at vandre —
 Der hører Viisdom til at hange sig.
 Naar kiedtes Tossen vel ved Livet? eller
 Naar saae man vel en Claus ulykkelig?
 Dog — ganske Claus er jeg just ikke heller.

Jeg siden drømte mig i Himmelrig —
 Og fandt mig der saa vel og å mon aise
 At jeg til evig Tid
 Fast havde kunnet blive der, og blæse
 Ud hele Verdens Kobber, Kunst og Vid —
 Sær slog Musikken mig — en Seraph sang
 Ledsaaget af Cherubers Harmonier
 Den skønneste blandt Schulzes Melodier
 Til Davids egen Harpes Klang,
 Fast bedre end du synger den, Dorine!
 Men da jeg saae mig om (hør Under stor!)
 Opdaged' jeg i dette Himmelschor,
 At denne søde Sanger var — Dorine,
 Dorine selv! — hvad Støvet's Ord
 Kan male min Henrykkelse — jeg soer
 Som Lynet hen i hendes aabne Arme —
 "O Belyst!" raabte jeg — men ak! hvor stor
 Blev min Fortvivlelse, da vaagnet, for Dorine
 Jeg vinede en gammel Proserpine —

For Ehor af Engle, en Flok Balbye-Gæs —
 For Schulzes Lovsang en affkyelig hæs
 Staccato-Skraalen: Glettefild og Reier —
 Kort sagt, da fra Olymp, som fordem Herr Vulcan
 Jeg pludselig faldt ned ved Gammelstrand.

Som sagt, og som beviist, for Bagatel jeg pleier
 Just ei at henge mig —
 Pung, Poesie, Prudenz — og selv et Himmerig,
 Hvor ei Dorine smiler — kan jeg miste
 Og staae, som Eegen mellem faldne Qviste;
 Men Himmerig med hende! dette var
 For meget. Kiære Læser, om du har,
 Og kan undvære den, og selv den bruger ikke,
 Saa laan Forfatteren en Strikke.

Den sovende Semire.

Den eensomme Skov
Gav Gienlyd af natlige Toner,
Og Troeskabs og Kierligheds Lov,
Imedens den Yndige sov,
Klang sødt fra de mørkegrønne Throner,
Hvor fiedrede Sangerfærs Klager
Gienfalde de bortfløine Mager.

Jeg listede mig
Til hende — da raslede Bøgen;
Zephirerne tumlede sig
I kielende Duster om mig:

"O! røber mig ei ved jer Spøgen!"

Saa hvissed' jeg til dem, og ilte

Did, hvor den Elskværdige hvilde.

Her stod jeg, og saae —

Og ønskte, med smægtende Blikke,

At stiale et Kys kun — og gaae —

Hvor skialv jeg! — den Yndige laae,

Og slumred', og mærkte det ikke.

Saa laae paradisiske Skionne

For Adam udstrakt i det Grønne.

Da sukked' til dig,

Sødt-smilende Venus! din Sanger:

Tillad kun den yderste Flig

Blot eengang at kysse af mig!

Det er jo dog lidt jeg forlanger;

Og medens jeg kysser, Gudinde!

Hold Styr paa de spørgende Vinde.

Jeg bukked' mig ned —

Og kyste kun Fligen og bæved'

Af Frygt, at hun vaagned' derved,
 Thi Ønsket berørte det Sted,
 Hvor Kierligheds Himmel sig haved;
 Den Yndige vedblev at sove —
 Du, tænkte jeg, mere tør vove.

Bellystige Nu!

Paa rosenrødsfarvede Kinder
 Min Mund sig nu hæfted'; men Du,
 Elskværdige, slumred' endnu,
 Og føelte det ei — uden Hinder
 Jeg kysfed' — og kysfede atter
 Den Himmelens yndige Datter.

Hift kom han — "Du seer
 "Letvingede Søn af Cythere!"
 Saa bad jeg "hvor passende her
 "Blev anbragt en Piil eller fleer!
 "Naar pleied' du langsom at være?
 "Lad eene mig arme ei brænde!
 "Blis ogsaa din Magt over hende."

Den

Den spøgfulde Gud!

"See," sagde han, "der har du Pile

"Med Buen — skød selv dem kun ud,

"Og, hvor du vil, ramme dit Skud —

"Jeg ogsaa kan trænge til Hvile." —

Aglæe med Roser bedækked'

Det Sted, hvor den Lille sig strækked'.

"Lykkelige jeg!"

Udbrød jeg, og Buen opspændte,

Og Pile paa Pile nu fløi —

Den Skønne hun mærkte det ei;

Men Kysse paa Læberne brændte,

Som vidnede sødt om den Flanline,

Jeg tændte ved rigtig at ramme.

Jeg sigted' og skød,

Og spændte og sigtede atter —

Hvor smilende, blussende, rød,

Hvor yndig, hvor kielen og sød

Paae Himlens uskyldige Datter!

Mig kyste og smilte og spøjte —
 Hver Pæl hendes Ynde forøjte.

Men pludselig svandt

Den Yndige, Røgger og Due —

Den gyldne Phoebus oprandt

I Ætherens østlige Kant

Med tusindfold straalende Lue —

Og henrykt og frygtsom og ene

Jeg laae under quidrende Grene.

I glimrende Ætke

Sank ned majestætiske Fader

Apollo — ham fulgde de ni

Gudinder, som dandsede i

Bestandig afvekslende Rader

Omkring mig — halv henrykt, halv bange

Jeg hørte de himmelske Sange.

Rom, sagde han, kom!

Tag denne dig Rænkede Lire,

Den tilhørte fordum i Rom

Min Flaccus! og spil du nu om
 Dit Syn og den smukke Semire!
 Jeg vaagned' af Fryd — men med Blunden
 Var Liren og alting forsvunden.

Orpheus og Eurydice.

Herr Orpheus var en Spillemand,
(Som hele vide Verden veed),
Der, naar han paa Fiolen gned,
Gik Træer i Skov, og Fisk i Strand
Til, ingen anden Ting at sandse,
End Nørstke, Polstke, Springe-Dandse.

Men ingen Ting paa Jorden her
(Som ogsaa hele Verden veed)
Er af bestandig Varighed.
Musik, hvor mægtig end den er,

Kan ham med Leen ikke standse;
Med ham Herr Orphevs maatte dandse.

Vor Virtuos var Enkemand;
(Som ogsaa hele Verden veed),
Han fulgte derfor villig med;
Du treffer hende, tænkte han,
Som kyste dig, og bandt dig Krands!
Saa kan du der med hende dandse.

Ved Tartarus *) han traf Apoll
(Som saa, maaskee slet ingen veed).
"Min Søn! kom ikke længer ned!
"Du maae gaae frie for Syndsens Sold,
"Og faaer en Plads i Zeuses Rige!
"Som Gud du did med mig opstige."

Ja! svared' Orpheus henrykt, ja!
(Hvo sagde Nei til Himmerig?)

Hvis

*) Nedgangen til de underjordiske Voeliger.

Hvis min Eurydice med mig
 Maae komme der; hvis ei, Papa!
 Jeg bliver heller i det Lave,
 Hvor jeg kan hende hos mig have.

"Nei!" gientog Phoebus *), "ingen kan
 I Himlen sætte mindste Fod,
 Hvis Puls ei slaaer af Guders Blod.
 Min Søn! det gaaer umuelig an!
 For Bindingen af sliig en Throne,
 Du maae forlade reent din Kone."

Forlade hende! brød han ud,
 (Sliig Egtemand er rar at see)
 Forlade min Eurydice!
 Forlade hende! gode Gud!
 For tolv Olympier jeg forlader!
 O! du var aldrig gift, min Fader!

Nei!

*) Apollos Fornavn.

Å! uden dig, Eurydice!

Som Gud jeg blev uslykkelig!

Jeg heller dese vil med dig

Et Paradiis i Helvede *).

Kun, hvor du smiler, er min Himmel,

Selv midt i Eumeniders Brimmel.

Og vips — han fløi ad Trappen ned;

(Farvel, o! Zeus! Farvel, Papa!

Farvel Olymp, etcetera!)

Og kom i Hast til Styres Bred;

Og seilte saa til hine Enge,

Hvor hun ham kjerlig ventede' længe.

"O! hvor den Spillemand var gal!"

(Saa griner hist en giftet Flok,

Og hist en Pebersvende-Flok)

"Han havde vist en Perial!

"Til:

*) De Gamles Elysium laae i de underjordiske Doeliger, Hades, eller Helvede.

"Tilfjedesætte Guddom, Throne —

"Den Nar! — og alt det for en Kone —

"En Kone, som, hvor smuk hun var,

"Var dog et Fruentimmer kun,

"Hvoraf der gives fleer end hun —

"Var det saa meget værdt? — den Nar!" —

De Stakler Narsag har at grine;

De fandt dem aldrig en Palmine.

Lenardo og Blandine.

(Efter Bürger.)

Blandine sad hisset, Lenardo stod her,
Ungdommelig Munterhed straalte fra hver:
Hun mellem Prindsesser en lysende Soel,
Han Ynglingers Zirr, bag den Skønnestes Stoel.

Til Lands og til Vands, fra Paris og fra Rom
Mangfoldige Fyrster og Herrer der kom,
Med Guld, og med Perler, og Ringe belæst,
At frie til den Skønne, som hver kunde best.

Men

Men aldrig Prindsessen var Perler og Guld
 Og Ringe med glimrende Stene saa huld,
 Som Rosen, der visned' paa sneehvide Bryst,
 Af Ynglingen hemmelig plukket og kyst.

Den skønne Lenardo var ædel og god,
 Skøndt ei i hans Arer flød adeligt Blod.
 Sen Gud har jo skabt baade Ridder og Træl,
 Tidt boer i den Ringe den ædleste Siel.

Engang, som i Haven de samlede sidd',
 De Fyrster og Herrer i glimrende Råd,
 Og quægede sig med den kistlige Frugt,
 Som vims af den flinke Lenardo blev plukt,

Da tog af sin Sølvkuro i yndige Skid
 Prindsessen en Vipling, saa rund og saa rød,
 Og rakte med sneehvide Haand ham den hen,
 Og sagde med Smil, da hun rakte ham den:

"Tag det for din Umag! Alt yndigt og godt

"Og nydeligt vorte for Prindser ei blot.

"Det uidentil er saa velsignet og skönt;

"Gid det, som er inden, var dobbelt saa skönt!"

Og see! da den Yngling sig hurtig stial hjem,

Da tog han, o Himmel! en Seddel her frem!

Den Seddel i Blet saa hemmelig stak,

Derpaa denne søde, fortroelige Snak:

"Du skønneste Yngling, hvor Diet seer hen!

"Meer yndig end alle de glimrende Mænd!

"Meer ædel end disse, høimodig og god,

"Skøndt ikke fremblomstret af adelig Rod!

"Dig har jeg for alle til Ven mig udseet;

"At see dig, og ynde dig Elskte, var eet.

"Af Længsel fortæres min bævende Varm,

"Jeg ikke saaer Noe før, o Ven! i din Arm.

"Bed

"Ved Midnat al Slumrer og Hvile forkast,
 "Og skynd dig til Træet i mueligste Hast,
 "Som Kierligheds Æble dig bar; paa det Sted
 "Dig venter lidt kierligt, som... Nok du nu veed."

Det tyktes den Yngling saa ængstlig og vel,
 Saa vel og saa ængstlig! hans tvivlende Siel
 Nu tumledes hist og nu tumledes her
 I Haabets og Frygtens uroelige Færd.

Dog da det lidt hen imod Midnatten gleeed,
 Og alle smaae Stierner taus blinkede ned,
 Da sprang han af Leiet, al Hvile forlod,
 Og ilte til Stedet, hvor Brevtræet stod.

Og, som han saa stille, saa ventende sad,
 Da rasled' i Lunden det bævende Blad.
 Han lytted', da tog det ham hurtig ved Arm,
 Da mærktes en Aande, saa kielen og varm —

Og førend en Lyd ham fra Læberne soer,
 Det drukned' i heftige Kysse hvert Ord —
 Og førend det hvistled' ham ham hvidt eller sort,
 Med bløde smaae Hænder det trakke ham bort.

Det førte ham tyst i letsvævende Fied:
 "Kom søde, kom elskede Yngling, kom med!
 "Koldt aander her Lusten! Ei Vels eller Frak
 "Beskiermer os — kom i mit stille Gemak!"

Det drog over Torn, over Tidsel, og Steen
 Ham til en bebusket Ruin-Hvelving hen;
 Der skimted' en Lampe; det drog, ved dens Skin
 Til sidst ham til Enden af Gangen, og ind —

I Slummer var alting indhyllet; dog nei!
 Forræderens Dø tillukkedes ei!
 Lenardo! Lenardo! hvor vil det dig gaae,
 Før Hanerne gale, før Lærkerne slaae?

Langt ude fra Spaniens største Provinds
 Var kommen en høistoltpralende Prinds,
 Med Perler, med Guld, og med Ringe belæss't,
 At frie til den Skønne, som han kunde best.

Han brændte, han tørsted' med smægtende Mund;
 Men tørsted' og smægted' omsonst i Burgund.
 Han beiled' forgieves Nar ud og Nar ind;
 Men vende tilbage kom ei i hans Sind.

Nu havde den Stolte, som let man kan troe,
 Ved Dag og ved Nat hverken Næst eller Roe;
 Og havde med lumsk og forræderisk Tid
 Sig sneget i Haven paa selv samme Tid;

Og havde det mærket, og havde det seet,
 Hvad nær ved tre fire Skridt fra ham var steet;
 Da skar han med Tænder, beed blodig sin Mund;
 "Du snart det skal vide, Regent i Burgund!"

Og ilte paa Timen at melde, som sagt;
 Ham standsed' forgieves den truende Vagt —
 "Nu maae jeg, nu vil jeg til Kongen!" han svor,
 "Ham venter et Oprør, ham truer et Mord!" —

"Ho! Holla! Vaagn op du Regent i Bургund!
 "Din Stamme, din Ære besudler en Hund!
 "Blandine, din dydige Datter, i Seng
 "Fordriver sin Tid med din nedrigste Dreng!"

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
 Han havde den eeneste Datter saa kjær!
 Hun meer ham end Kronen og Zepteret var,
 Ja! meer end den Skat, hele Forderig har.

Bild reiste han derfor af Sengen sig nu:

"Det lyver du Skielm med forraderisk Hu!

"Dit Blod det undgielde! det drikke Bургund,

"Isald mig bedrager din giftige Mund!" ...

"Her

"Her stiller jeg, Gamle! mig selv dig til Pandt!

"Op! Skynd dig! saa finder dit Die det sandt!

"Mit Blod det undgielde! det drikke Burgund,

"Hvis Løgn har besmittet min varslende Mund!"

Da fremsløb den Gamle med blinkende Spyd,

Ham ledte den Lumske med blodgierrig Fryd,

Og drog over Torn, over Tidsel, og Steen

Ham til den bebuskede Muurhvelving hen.

Her knejsede fordum et fyrsteligt Huus,

Som nu var af Velde nedmaldret i Gruus;

End hvelved' sig Kiældren og Hallen, foran

Bedækket med Tidsler, med Torn, og med Sand.

Saa kiendte dens Nabning i Krattet; men hver,

Som kiendte den, sandt uden megen Besvær

En hemmelig Dør til de Bærelser smaae,

I hvilke Prindsessen om Sommeren laae.

End Kierligheds Lampe ved Indgangen hang
 Mildt skimrende giennem den natlige Gang.
 De holdt deres Hænde, de traadte saa tyft
 I Gangen af Kierligheds Lampe belyst —

Og nærmede sig den tillukkede Dør —
 Og stod' der, og lytted' — "Hør, Konge! nu hør!
 "Eys! hør, hvor det hvisker! hør, Konge! hvert Ord!
 "Hør! — troer du end ikke, saa aldrig du troer."

"O Elskte! min Elskte! hvi modfalder du
 "Hos mig, som er evig din Eiendom nu?
 "Prindsessen ved Dagen om Natten er væk;
 "Nu er jeg din Elskovs Slavinde; vær fikst!"...

"O skønne, tilbedte Prindsesse! var du
 "En fattig Slavinde, hvor henrykt da nu
 "Jeg Kierligheds hele Lyksalighed nød!
 "Men nu er din Elskov min Angst og min Død."...

"O Elskte, min Elskte! lad fare den Skræk!

"Er jeg en Prindsesse? besee mig! vær fiæk!

"For Krone og Zepter og gyldene Karm

"Jeg valgte mig Kierligheds Nok i din Arm."...

"O skønneste Skønne! ved List eller Evang

"Dit kierlige Løfte vil brydes engang!

"Ved Veilen og Veilen, om langt eller kort,

"Tilfidsst dog en Prinds dig som Brud fører bort!

"Vel bruser en Bølge, vel stormer en Sky;

"Men Bølgerne falde; men Stormene flye —

"Som Vinden og Vandet er quindeligt Sind!

"Din Elskov forsvinder som Vand og som Vind."...

"Lad beile, lad beile saa mange der vil!

"Jeg eene skal evig kun dig høre til —

"Min Elskte! min Engel! vær forig og froe!

"Mit Løfte jeg evig skal holde dig troe.

"Com

"Som Vind og som Vand er mit elskende Sind —

"Vel bortrinde Vande, vel henvister Vind;

"Dog alle bortrinde, henviste dog ei,

"Saa evig min brændende Elskov og ei." ...

"O skønne Prindsesse! dog vanker mit Mod;

"Tungt ahnes mig Skæk i det isnende Blod:

"Den hevrende Himmel den Ring sønderbrød,

"Hvorover ei Kirkens Velsignelse lod.

"Hvis Kongen — o! hvis han opdager den Færd,

"Da drypper mit Blod fra det ryggede Sværd;

"Da maae du belænket i Hulen nedsat

"Hengræde dit Liv i uendelig Nat." ...

"Ei Himlen, min Ven! sønderriver det Vaand,

"Som Trofkaab os fletter med Kierligheds Hæand.

"Den salige Belyst i natlige Røe

"Seer ingen Forræder, veed eene vi to.

"Kom

"Kom, elskede Brudgom! o kom i min Arm!

"Kom! kys mig! og tryk mig i Lyst til din Barm!"...

Da kyste han fyrig den lokkende Mund,

Og Frygten forsvandt i det salige Blund.

De kystes og favntes saa heftig, saa tidt;

De dreve den salige Spøgen saa vidt. —

Da raste de Bidner, da vilde de frem;

Men Slaaen og Laasene hindrede dem.

De bleve, de ventede' med fraadende Mund;

Saa venten paa Haren den lurende Hund.

Derinde tilsidst, efter mattende Lyst,

Blev tungt og uroeligt den Elskendes Bryst:

"Prindsesse! vaagn op! lad din Elsker nu gaae!

"Hør galende Haner alt Morgenens spaae!" ...

"O Elske! o bliv, indtil tredie Gang

"Og Hanerne vække med Morgenens Sang!" ...

"O elskte Prindsesse! see Morgenens grye!

"O slip mig! før Solen staaer op, maae jeg flye!"...

"O Elskede! bliv! de smaae Stierne dog ei

"Forraade den Elskendes lønlige Vei." ...

"Vaagn, elskte Prindsesse! jeg hører en Lyd —

"Alt! Svalen forkynnder alt Morgenens Fryd."...

"O Sødeste! bliv dog! — du hører ei den;

"Men flagernde Nattergal, Kierligheds Ven."...

"Nei! slip mig! alt Hanen har galet; og røb

"Frempipper alt Dagen i Morgenens Skjød!

"Alt Svalerne synge — Hvor gyser min Siel!

"O, slip mig! mit Hierte vil briste! Lev vel!"...

"O Søde! — Farvel da — nei! bliv dog — Farvel!

"O Gud! men hvi zitterer saa bange min Siel? —

"Kom viis mig dit Hierte — det banker saa mat!

"Hold af mig du Sødeste! — kommende Nat!"...

"Sov rolig! sov sødt!"... og nu smutted' han væk;
 Men kold i hans Arter frøb dødelig Skrak —
 Rundt om sig han lugtede Liig — og med Rød
 Han raved' til Enden af Gangen, som død —

Hu! fremsprang de tvende; med mordsfulmet Arm
 Hver stødte sit Spyd i hans bævende Barm:
 "Der har du dit Zepter! regier nu Burgund!
 "Der har du din Medgivet, forbandede Hund!" —

"O Jesu Maria! forbarm dig! og skaan...
 Da bruste hans Dine — han opgav sin Aand;
 Og uden Beredelse, Trøst, eller Ven
 Hans tvivlende Siel foer til Evighed hen.

Forræderen hugged' med snysende Harm
 I mange smaae Stykker hans blødende Barm:
 "Kom! viis mig dit Hjerte! det banker saa mat!"
 "Hold af din Tilbedede — kommende Nat!" —

Og rev ham det ud af det blodige Bryst —

Og kiste sin Næsen i Helvedes Lyst:

”Der har jeg dit Hierte! af! banker saa mat!

”Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!” —

Prindsessen imens i urolige Blund

Sig kasted’ i Søvn; fælt drømmede hun:

Om blodige Perler i blodige Krands,

Om blodige Brudgom, og Spøgelsers Dands.

Og vred sig i Sengen, saa mat og saa svag,

Koldt svedende hele den følgende Dag:

”O kom dog, o Midnat! du Kierligheds Ven!

”Og bring mig, min Engel, min Vellyst igien!” —

Og da det lidt hen imod Midnatten gled,

Og alle smaae Stierner taus blinkede ned:

”O, vee mig! hvad ahnes dig, bævende Bryst?”

Da knirkede Døren saa frygtelig tyft:

En Ridder i Flor og i Sørge-Talar
 Paa to Keridoner to Liigsakler bar,
 Med dødelig Tausked og rædsomme Blik
 Han satte dem ned for Prindsessen, og gif —

Ham fulgte en Ridder i sneehvid Talar,
 En blodig og sønderbrudt Ring han frembar;
 Med tauske Gebærder og stirrende Blik
 Han lagde den ned for Prindsessen, og gif —

Bag ham kom en Ridder i Purpur-Talar,
 Et Guldkar, forseglet med Vaabnet, han bar,
 Omvundet var Laaget og Hanken med sort;
 Han satte det tiende ned, og gif bort —

Tilsidst kom en Ridder i Sølvorns-Talar,
 Et kongeligt Brev han i Hænderne bar,
 Og gav den halvdøde Prindsesse det hen,
 Og bukked' sig taus, og gif baglænds igien —

Og see da med Zittren hun aabnet det fik,
 Og giennemløb Skrivten med rullende Blik,
 Det sortnede for den Elendiges Syn,
 Og kold soer hun sammen, som trussen af Lyn. —

Og da hun den spæde matzittrende Krop
 Med frygtelig Kraft fik af Sengen reist op:
 "Hop! hop! da sprang hun, hei lystig! sving om!
 "Hei! Spillemand! frisk! paa min Bryllupsdag! kom!

"Kom, Spillemand! skynd dig! stem op til en Dands,
 "Jeg hæver fra Jorden! hist vinker min Krands.
 "Nu dandser I Prindsen fra fiern og fra nær!
 "Hei lystig! I Fruer og Herrer! — kom her!

"Op! lystig! — af før var mit Hjerte saa sygt —
 "I Fruer og Herrer! hvi leer I saa stygt?
 "Min Brudgom, min Brudgom er han — jeg er Brud!
 "Os Himmelens Engle troloved' — o Gud!

"Til Dandsen! til Dandsen! — hvi noler J? — See!

"Saa lee de! saa lee de! — jeg ogsaa kan lee!

"Væk! Adelspak! væk dog! du stinker — o flye!

"Du stinker af stinkende Hovmod — fy! fy!

"Hvem skabte paa Jorden vel Ridder og Træl?

"Tidt boer i den Ringe den ædleste Siel! —

"Min Brudgom er skøn, og høimodig, og god,

"Og han kan foragte høiadeligt Blod.

"Hei! Spillemand! lystig! spil op til en Dands!

"Jeg svæver saa let; thi du vinker, min Krands!

"Hop! heisa! Trallalla! Hop! heisa! ha! ha!

"Min Bryllupsdag er det! Trallalla! Tralla!"

Saa sang hun og hopped, saa sprang hun og sang,

Til Dødsduggen tieskold paa Panden udsprang;

Dødsduggen paa blegnende Kinder nedslød,

Og mat hun paa Gulvet omtumled', som død.

End reiste hun sig, før hun udgav sin Aand,
 Og frakte mod Karret den dødmatte Haand,
 Og tog det i Skibdet, og stirred' derpaa,
 Og aabnede Laaget og saae hvad der laae.

Da damped', da banked' det mod hendes Bryst,
 Som om det end slog imod hendes i Lyst —
 Da styrtede Taarernes blodige Flod,
 Og blandede sig med den Elskedes Blod.

"O blodige Jammer!" trykt tæt til sin Varm,
 Hun Guldkarret holdt med omfavnende Arm.
 "O blodige Hjerte! slaae hestig endnu —
 "Slaae hestig mod mit! o det bløder som du!"

End damped', end banked' det mod hendes Bryst,
 Som om det end sølte sig nær ved sin Lyst —
 Og stærkere Taarernes strømmende Flod
 Nu styrted' af Dinene ned i dets Blod:

"Jeg leved' for dig, og nu døer jeg med Lyst —
 "O Hjerte! du trykker — du knuser mit Bryst!
 "O Jesu Maria! — forbarm dig — og du —
 "Jeg kommer—din Brud—o slaae hestig—endnu."

Da zittrede Hjertet imod hendes Bryst,
 Som om det end stræbte mod hendes i Lyst.
 Fra bristende Blik faldt en Blodsdraabe ned —
 Det sidste Gang zittred' — og hendes brast med.

Og Sielen fløi bort til sin vinkende Ven —
 Til Kongens Gemakker man stormede hen;
 Høit blandede Skrig giennem Salene lød:
 "Prindsessen — o Konge! — Prindsessen er død."

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
 Han havde den eneste Datter saa kjær —
 Hun meer ham end Kronen og Zepteret var,
 Ja meer end den Skat, hele Jorderig har.

Og see! da Forræderen fremviste sig,
 Da raste den Gamle: "Det skylder jeg dig!
 "Dit Blod det betale! det drikke Burgund;
 "Thi dette mig raadte din giftige Mund!

"Hoit klager for Dommen dig nu hendes Blod —
 "Kiol, Dievel! i Helved' dit fnyssende Mod!"
 Rast uddrog den Gamle sit blinkende Sværd,
 Og død for hans Fod laae Forræderen der.

"Lenardo! — Blandine, min Datter! — o Gud!
 "Min blodige Synd, o Forbarmer! slet ud!
 "Forflager mig ei, mine Børn! dog, o nei!
 "Jeg er dog jer Fader — forflager mig ei!" —

Den kronesede Gamle nu Hænderne vred,
 Og trostløs den blodige Gierning begravd —
 Han siden lod gjøre en Kiste af Guld,
 I hvilken han gienste de Elskendes Muls.

Ludvigs Gienfærd.

(Ideen af det Skotske.)

Marie foer af Sengen op,

O! Jesu! frels mig arme!

Koldt svedte hendes spæde Krop,

Da Døren knagende gik op —

Det Gud sig mildt forbarne!

Der stod han kold, og bleg, og lang

I Gravens Dragt, den Arme!

Hvis spildte Suk, hvis spildte Sang

Forkortede ham Livets Gang

I uophørlig Harme —

Der stod han lang, og kold, og bleg,
 I Gravens Dragt, den Arme!
 Som ingen Tid sin Elskte sveeg,
 Skændt stolt hun stedse ham undveeg,
 Og spottede hans Harmes —

Der stod han bleg, og lang, og kold,
 I Gravens Dragt, den Arme!
 Som for sin Elskovs Troe til Gold
 Gik haabløs Kummer tusindfold,
 Og dræbtes af sin Harmes.

"Marie! hør din dræbte Ven

"Fra Gravens mørke Bolig!

"Giv mig den Troe og Lov' igien,

"Som jeg i Live gav dig hen,

"At jeg kan slumme rolig." —

"Din

"Din Troe og Love jeg igien

"Dig aldrig før vil give,

"Før i min Favn du kommer hen

"Og med et Kys besegler den,

"Du gav mig hen i Live." —

"Jeg i din Favn ei komme vil;

"Hvad nytter det mig Arme?

"Forsvunden er min Læbes Ild,

"Mit kolde Kys dig dræbe vil

"I mine kolde Arme.

"Nei! hør din troe, din dræbte Ven,

"Fra Dødens tause Bolig!

"Giv mig den Troe og Lov' igien,

"Som jeg i Live gav dig hen,

"Saa vil jeg slumme rolig." —

"Din

"Din Troe og Love jeg igien

"Dig aldrig før vil give,

"Før du gaaer med for Altret hen,

"Og med en Ring besegler den

"Du gav mig hen i Live." —

"Jeg alt paa skumle Kirkegaard

"I sorte Kiste ligger;

"Mit Gienfærd her kun for dig staaer!

"Mægt ei din Ludvig, stedse haard,

"Hvad han i Døden tigger!"

Sin hvide Haand hun gav ham hen —

"Der! tag din Troe og Love!

"Jeg skienker dig den heel igien;

"Gaae til din Grav tilbage hen,

"At du maae rolig sove!" —

Flur hun i Klæder skyndte sig,
 Og i de Dødes Have
 Den hele Nat forvildte sig,
 Og fulgte med det kiære Liig
 Imellem mørke Grave.

"Er ved din Side, Ludvig! Rum
 "J Kisten for din Pige?
 "Kon hun hos dig i Dødens Slum
 "Saa kun ved dine Fødder Rum,
 "Hun ned til dig vil stige." —

"Min Kiste kun er smal og kort,
 "Den ikkun mig kan rumme;
 "Der er saa koldt, der er saa haardt,
 "Der er saa stille, tykt, og sort,
 "Du der kan ikke slumme." —

Nu Hanen goel, og pludselig

Saaes Morgenens fremile,

"Farvel, Marie! signe dig

"Gud Fader udi Himmerig!

"Jeg gaaer igien til Hvile." —

Det blege Gienfærd taug — og svandt

Blandt sorte Træer og Stene —

Ned paa Maries Kinder randt

En blodig Saare da det svandt;

Nu stod hun der allene:

"Hør! Elskte! din Marie dig

"Skal snarlig hiffet møde!"

Det lyse Die lukte sig —

Kold, som en Steen, bleg som et Liig,

Hun faldt omkuld og døde.

Alf og Lyna.

(Af en utrykt Opera.)

Midnattens Maane gik Skyen forbi,

De Stierner saa zittrende blinkte;

Vestlige Smaalyn paa vildsomme Stie

Alf til sin Elskede vinkte.

Men Lyna dandser i Himlen.

Lyna var yndet af Uller og Alf;

Men Alf var kun yndet af Lyna;

Skovenes Trolde for Heltene skialv —

Lundene gienløde: Lyna!

Men Lyna dandser i Himlen.

Uller

Uller i Skoven den Yndige bad,
 (Saa klager den kurrende Due)
 "Alf har jeg givet mit Hjerte," hun quad —
 Hans Die blev rædsomt at se —
 Men Lyna danser i Himlen.

Mordstaalet foer af den Rasedes Haand
 I Lynalids bærende Hjerte —
 Smilende Lynalid opgav sin Aand —
 De Engle til Himlen den bærte.
 Men Lyna danser i Himlen.

Midnattens Maane sig skjulte bag Sky,
 De Stierner saa zittrende blinkte;
 Beskigge Smaalyn paa vildsomme Stie
 Alf til sin Elskede vinkte.
 Men Lyna danser i Himlen.

Mørk rullede Elskerens bristende Syn

Paa blegnede, blødende Lyna —

Mørket opklartes af rødere Lyn —

Lunden gienhylede: Lyna!

Men Lyna dandser i Himlen.

Morderen kom: "Jeg har myrdet din Brud!"

Alf brast i Taarer: "Du Arme!

"Lev, hvis du kan! jeg vil følge min Brud!"

Han død sank i Lynalilts Arme.

Du begge dandser i Himlen.

Forvandlingen
eller
Bøndernes Frihed.

(Skreven i en huul Eeg i Skoven ved Christiansøede.)

Hvilken salig Glæde mit Blik omhyller!
Fløi min Siel bag Solen i en Slum?
Skønne Straale, som min Aand fortryller,
Vakte du mig til Elysium?
Her i Skovens lysbestrøete Skygger,
Langt fra fiede Stæders vilde Larm,
Hvor sin Throne Philomele bygger,
Føler jeg mig tryg i Friheds Arm.

Flygter

Flygter ikke blide Tryslerier!

Skønne Drøm, flyv ei min Siel forbi,
 Hvor Naturens Favntag mig indvier,
 Til den Salighed, du svømmer i!
 Stands paa dine lette, lyse Vinger,
 Godheds milde lyse Sendebud!
 Tolk mig al den Belyst, du medbringer,
 Før du flyver hjem igien til Gud!

Her i Egens høitidsvangre Hierte,
 Stille, som den Barm, der giemmer mig,
 Renset fra hver Plet af jordisk Smerte,
 Helliget i Fryd, jeg hører dig!
 I Naturens Helligdom, omringet
 Af dens Skabers Glands, en Engel lig,
 Let, af salig Andagts Ild bevinget,
 Skal min Siel forstaae og følge dig!

"Mærk, du Dødelige! Fremtids Syner

"Klæbne sig for dit henrykte Blik,

"Giennem Støvets Nat en Straale lyner

"Fra det Lys, som Aander eene fik;

"Sat den Fremtids Salighed, jeg bringer,

"See! den søøver synlig om din Aand!

"Nyd det Nu, hvori din Siel fik Vinger

"Følg mig, løst af Støvets tunge Baand!"

Som naar efter Livets lange Kummer

Jordens Søn, som her var god og viis,

Bækket af den kolde Dødens Slummer

Vaagner op engang i Paradiis,

Saa forsvandt for mit opklarte Blik

Rundt omkring mig, hvad jeg forhen saae,

Og jeg skued', nærmere det Høie,

Under mig et Paradiis opstaae.

Der hvor nylig grimme Tidsler groede,
 — Bølged' sig en Hær af svangre Straae,
 Der, hvor usle Hytter samled' stode,
 Muntre Boeliger adspredte laae —
 Der, hvor Armod græd i tunge Klæder,
 Trættet Svaghed syg og doven gik,
 Flittige, og friske, og raske Glæder
 Mødte mit umættelige Blik.

Blide Dale, høitidsfulde Skove,
 Klare Bække verled' under mig —
 Alt var fyldt af Liv og Lyst og Love,
 Hvor Natur og Kunst omfavned' sig —
 Spredte laae de lykkelige Tage,
 Under hvilke Jordens Rigdom laae,
 Hift gik Manden, hisset gik hans Mage,
 Han til Agren, hun til sine Smaae.

Begge sang i muntre, konstfri Toner
 Glade Jubler op til Glædens Gud —
 Og fra Skovens mørkegrønne Throner
 Ekko lod til Ekko: Gode Gud! —
 Alt var fuldt af Virksomhed og Glæde,
 Rundt om Fryden gik i Glidens Gied,
 Skov og Dal og Bæk var Friheds Sæde,
 Hele Landet Lykkens Opholds Sted.

"Dette skabte Danmarks Ven, hvis Døie
 "Skuede hvad der var got og ret,
 "Og som ei uvirksom lod sig nøie
 "Med at skue — men fremkaldte det.
 "Hør hvor denne glade Slægt velsigner
 "Hans udødelige blide Navn —
 "Og ved Afkom, som sit Udspring ligner,
 "Glemmer deres første Faders Savn!"

Pludselig en Lyd af mange Stemmer

Hvirvlede sig til mit Øre frem:

"Brødre! her i Glædens Skygger glemmer

"Ei den Fader, som os skabte dem!

"Nu hans Støv i Jorden roelig hviler

"Qvæget i en stille Slummers Fred;

"Men hans Siel fra lyse Himle smiler

"End i Sønnensønnen til os ned." —

Alt forsvandt, og Sang og Glædes bortvege;

Tungt igien jeg sølte Støvet's Vaand;

Men imellem topforgylde Ege

Evæved' endnu Vondens Faders Aand

Og jeg priste Gud, som lod ham blive

Edel, viis og god, og Danmarks Lyst,

Og som ham en Broder vilde give

Stor, som han, i alle Edles Bryst.

R o s e r n e .

Da jeg fik dem.

Skionne, kielne Roser visner ikke!
 Blomstrer trygge her hos eders Ven!
 Eders spæde Torne frit ham stikke,
 Eders Duft helbreder ham igien.
 Eders kielne Spyd omsonst ham true;
 Gierne lider han, hvad Amor leed,
 For i eders Purpur-Smil at se
 Billedet paa sin Uskyldighed.

Skionne,

Skionne, kielne Roser! visner ikke!
 Duster indtil Solens Nedgang sødt!
 Duster end i Mattens Dieblikke,
 Naar Naturens sidste Smil er dødt!
 Solen atter frem i Morgen iler,
 — Og opvarmer mildt den kolde Luft —
 Naar dens første Blik til Jorden smiler,
 Lad det vække mig i eders Dufte!

Da de visnede.

Røde Roser! Eders Purpur blegner!
 Hvide Roser! Eders Sne blev graae!
 Ak! saa falmer, svinder, mattes, segner
 Al den Skionhed, Solen blomstre saae!
 Roser! Eders sidste Smil mig minder
 Hendes Smil, hvis Haand I blomstred' i;
 Ogsaa dette Smil engang forsvinder —
 Grumme Roser! ak! hvi visned' I?

"O! vi haabede den stolte Lykke,

"Trylled' sødt i Hendes Haand af Lyst,

"Hendes skønne skyldfrie Barm at smykke,

"Og engang at døe paa Hendes Bryst.

"Ak! vi maatte Hendes Smil forlade!

"Og af Hendes Haand modtog os Du! —

"Grunne! derfor falme vore Blade!

"Grunne Sanger! derfor døe vi nu."

B i i s e r

og

andre Iyriske Stykker.

1871

21

1871

D i g t e r v i i s e .

(Efter Horaz.)

Mig, som en Ven af den yndige Muse!
Flye du vanhellige Kummer og Frygt!
Bort til dit Hiem, hvor Orcanerne bruse,
Synk i din Dalsstrøm! Lad mig leve trygt!

Mig, som en Yndling af kielne Gudinder,
Hører ei Nygtet om Britternes Krig;
Gratier, Amor, Cythere, Dorinder,
Og min Semire berolige mig.

Lad

Lad et par tusinde Spanier flyve
 Op fra Minorca til Himmels med et!
 Mig bryder ei hvad Kviserne lyve,
 Tydskens Journal og de Franskes Gazet.

Glaccuses Psalmer, Anacreons Viser,
 Wielands velsignede komiske Spas
 Tryller min Aand, og jeg synger, og priser
 Glædernes Guddom, og tømmer mit Glas.

Hvad kommer det mig vel ved om Marocco,
 Tunis og Tripolis ruste sig ud?
 Om Moskovit sætter Tyrk i Barocco?
 Britterne flyde med Fjæst eller Krud?

Enten den store Chinesiske Keiser
 Gir Audienz Klokken fem eller ni?
 Enten Hans Hællighed cognito reiser,
 Eller incognito, rager ei mig.

Seg,

Jeg, som en Yndling af kielne Gudinder,
 Andreflags Ting maae bekymre mig om:
 Krandsen Semire mit Hoved omvinder
 Henter jeg ei fra Paris eller Rom.

O du horaziske hellige Muse,
 Du, som omsvever den yndige Dal,
 Mellem hvis Blomster Zephirerne susse
 Hoppende over en Bæk af Crystal,

Digteres Dronning, du Sanges Moder!
 Hør kun en Bøn af din ydmyge Skald:
 Lær ham i Flammer af Hymnia's Oder
 Flugten mod Himlen! beskyt ham mod Fald!

Lær ham i Nynnen af Gratiers Sukke
 Kielent med Veemodens bævende Lyd
 Blødende Hjerter den Bellyst indslukke,
 Himlen dem glemmer i lidende Dyd!

Uden du, søde Gudinde! hans Tunge
 Rører, og tænder i Sielen din Ild,
 Strengene slappes og bæve og runge
 Sangen blir skurrende, kraftløs, og vild.

Men, naar du stemmer til Himmels Toner
 Læbens og Harpens forenede Klang,
 Da skal han spille og Dans Millioner
 Lyttende høre med Bellsøft hans Sang.

Hvad jeg synger og ikke synger.

Jeg synger ikke om Kamp og Krig,
Og Heltes Seire paa Stridens Enge;
Min Muse blegner og skjuler sig,
Naar Sverd mod Skjolde sig mordisk trænge.
Naar Sablen klirrer og Spydet hviner,
Naar Døden throner paa Livs Ruiner,
Saa tier jeg.

Jeg synger ikke til Evans Priis,
Naar glad han mellem Vocaleer dandsfer.
Jeg har, blandt andre, den egne Viis,
At uden Drikken jeg bedre sandser;

Skal Verset søges i Glas og Kruse,
 Saa blir ved Prosa min ædrue Muse,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke en Elske-Konst,
 Og Regler for at indtage Piger;
 Al Ars amandi er dog omsonst,
 Naar Aldren kommer, og Styrken viger;
 Og da først er det jeg den behøver;
 Men, naar mig denne min Ungdom røver,
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke, som Juvenal,
 Min Næstes Feil og min Naboes Lyder;
 Vor Jord blev derfor ei mindre gal,
 Og Laster derfor blev ikke Dyder.
 Naar Podagra dig forbyder svire,
 Skriv da mod Dobleren en Satire;
 Saa tier jeg.

Jeg synger ikke om snedig Næv,

Om gamle Katte, og Muse-Krige.

Æsopus skrev sig jo Nyggen skæv,

Og Verden blev dog ei mere lige;

Naar Skader pludre Juristerier,

Og Katte mjave Philosophier,

Saa tier jeg.

Jeg synger ei den symphoniske Skov,

Hvor Philomele sin Solo triller,

Hvor Almagts Under og Godheds Lov

Hver vinget Kvæld i Toppen spiller;

Naar Aftenrøden Naturen maler,

Og Skoven skinger af Nattergaler,

Saa tier jeg.

Jeg synger ikke Monarkers Priis;

Jeg neppe kiender dem ret — desuden,

Er een og anden lidt god og viis,

Saaer han vel Nøgelse mig foruden;

Og overalt, naar en Enkelt byder,
Og halve Verden den eene lyder,

Saa tier jeg.

Jeg synger ikke ved Leilighed,

Naar Livet farer af en Spadille;
Om naadig Frue selv dandsed' med,

Saa taug jeg, troer jeg, dog ganske stille;
Da Tingen skeer i naturlig Orden,
Og Tabetielden just skader Jorden,

Saa tier jeg.

Jeg synger ikke for en Mæcen;

Thi, sandt at sige, saa troer jeg ikke
Det blev mig mueligt at finde een,

Om jeg fik Indfald, i Riim at tigge;
Thi Sandhed vil jeg saa gierne sige,
Og dette kan man just ei saa lige,

Saa tier jeg.

Jeg synger ifkun om Kierlighed,

Kun Elskov toner min kælne Lyre;

Jeg synger ifkun den Salighed,

Jeg svømmer i ved dit Dyrst, Semire!

Hvor Evighed jeg allene savner,

Naar du mig kysser, naar du mig favner,

Saa synger jeg.

Og alt gientoner, Semire! dig.

Semire: gienrasle Skovens Ege;

Semire: gienvisiter Engen mig,

Hvor Vestenvinde med Flora lege,

Semire: gienlyde steile Fjelde,

Semire: gienrisle Kildevælde,

Dig synger jeg.

Da jeg var lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
Min hele Krop var kun en Alen lang;
Godt, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
Og derfor tænker jeg den mangen Gang.

Jeg spøgde' i min sømme Moders Arme,
Og sad til Hest paa bedste Faders Knæ,
Og kiendte Mismod, Uroe, Grublen, Harmen,
Saa lidt som Penge, Græsk, og Galathea.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
 Men og tillige meget mindre slem;
 Da saae jeg Stierneerne som Prikker tindre,
 Og ønskte Binger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned paa Den glide,
 Og tænkte: gid jeg var paa Den der!
 Saa kunde jeg dog rigtig saae at vide
 Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor lig den er!

Da saae jeg undrende Guds Sol at dale
 Mod Vester ned i Havets gyldne Skib,
 Og dog om Morgnen tilig atter mase
 Den hele Himmelegn i Østen rød —

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
 Som skabte mig og denne smukke Sol,
 Og alle disse Himmels Perlerader,
 Som vrinle fra hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe

Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:

O gode Gud! o! lad mig altid stræbe,

At blive viis, og god, og lyde dig!

Saa bad jeg for min Fader, for min Moder,

Og for min Søster, og den hele Bys,

Og for ukiendte Konge, og den Stoder,

Som gif mig krum og sukkende forbi.

De svandt, de svandt de blide Barndoms Dage!

Min Nølighed, min Fryd med dem svandt hen;

Jeg kun Erindringen har nu tilbage:

Gud lad mig aldrig, aldrig tabe den!

Morgensang.

(Polshymniens Udvalgt J. A. P. Schultze, helliget.)

Nu stiger Dagens lyse Gud
I Østen over Jorden,
Og spreder Liv og Vellyst ud
Fra Syden indtil Norden.

Nu flygter Nat, og Skrak, og Skrig,
Og Skygger af de Døde;
Og Engens Blomster aabne sig
Og smile ham imøde;

Med Purpur overstrøer hans Hær

Den nylig mørke Klode,

Og danner Paradiser der,

Hvor Dødens Skygger stode;

De gyldne Skyer sænke sig,

Og krandsse Høiens Kanter,

Og hele Himlen speiler sig

I Duggens Diamanter;

Og sødt gienlyder Dal og Skov

Af vingede Tibuller,

Og Havets Bølger til hans Lov

Med dømpet Brusen ruller.

Den hvilte Bonde nu sin Brud

Og Brudeseng forlader,

Og danser glad i Marken ud,

At svede paa sin Ager.

Den Bæk, hvis rislende Krystal

Ei Isen længer binder,

Fra Bakken ned i grønne Dal

Imellem Blomster rinder;

Og Skovens Søn, den raske Hiort,

Sig speiler i dens Bølger,

Og seer sig om, og iler bort,

Og elskte Hind ham følger.

De overgivne, spørde Lam

I Dalen glade bræge,

Og Karper i den tæde Dam

Med glade Karper lege.

Af Rislen, Brægen, Brusen, Sang

Alt om mig her gienlyder;

I sammenstemte Jublers Klang

Den hele Jord sig fryder.

Og du, min Kæst, skal blande dig

Med hine Melodier!

Min Læbes Lyd skal tabe sig

I Vaarens Harmonier:

Tak! milde Skaber! at dit Bliv

Mig bød af Ratten vandre

Til Følelse, til Lys og Liv,

Og Nydelse med andre!

Tak! gode Fader! at du gav

Mig Die til at fatte

Fortryllet her paa Jord og Hav

Naturens mange Skatte!

Min Tak, min Priis, o Gud! modtag,

Fordi du gav mig Dre,

Til Bækkens Rislen, Lærens Slag,

Og Havets Drøn at høre!

Lovpriset, takket vær, fordi

Du Tanken lod mig lede,

Til i din Skabnings Harmonie

Din Almagt at tilbede!

Lovpriset, takket evig vær!

Fordi du gav mig Tunge,

Hvis Lyd den Priis kan stamme her,

Som Engle hisset svinge!

Helbredelsen.

Solen mig ei bragte Glæde;
Maanen stedse saae mig græde;
For mit Syn var alting sort.
Ved dit første Smil, Palmine!
Flygted' Mørke, Skræk og Pine
Fra min Siel for evig bort.

Før jeg saae Naturen vde;
Morgenrødens Straaler døde
I mit Dies mørke Skye;
Nu jeg seer, og Godhed priser,
Almagts smilende Beviser,
Seer dem glad hver Morgen nye.

Før jeg hørte kun paa Jorden
 Støvet's Skrig, og Himlens Torden;

Bækken rislede mig Skræk;
 Nu, mens Skrig og Torden tier,
 Lyde Glædens Melodier
 Sødt i Skov og Dal og Bæk.

Før mit sorgopfyldte Hierte
 Følte lutter Nag og Smerte,
 Da det ikke slog for dig;
 Nu, det ganske dig tilhører,
 Ingen Plage meer det rører;
 Alting nu henrykker mig.

Før med bange Blik mit Die
 Giennem Taarer saae den Høie,
 Saae ham lyne, saae ham vred;
 Støvet glad jeg nu forlader,
 Naar jeg svæver nær min Fader,
 Drukken af hans Salighed;

Og ved Foden af hans Trone
Priser ham i Glædens Tone ;

 Ved min Side knæler du.

Bred og stræng jeg seer ham ikke,
Ak! thi giennem dine Blikke

 Seer jeg denne Fader nu.

Haand i Haand vi ville vandre
Livets Bane med hverandre ;

Og ved Dødens Engels Bud
Skulle, for igien at leve,
Bore Sielen sammensveve

 I de sidste Suk til Gud!

Den glade Lycas.

O! jeg Lyksalige! Lycilis elsker mig!

Hvo er, som Lycas, usigelig lykkelig?

Lycilis elsker kun mig!

Lycilis deilige Læber kun aabne sig,

For at fortælle mig sødt, at hun elsker mig!

Lycilis kysser kun mig!

Himmelske Muser og Gratier, lærer mig,

Lærer min henrykte Siel at fortolke sig!

Lycas forvildes i Fryd.

Lycilis synger; ophøiet, som Jupiter,

Høit over alle lovsyngende Verdenes

Hører jeg Sangenes Lyd!

Lycas er mægtig og riig som Saturnion,
 Viis som Tritonia, skøn som Endymion,
 Stærk og berømt som Achill;
 Lycilis smiler — Idalia fluler sig —
 Viisdom og Rigdom og Skønhed og Styrke mig
 Møder i Lycilis Smil.

Medskyldig fra Thronen din Lynild, o Jupiter!
 Sønderknus Himle paa synkende Verdenes!

Dmt trykt til Lycilis Barin,
 Intet kan skrække mig; roelig jeg slumrer der;
 Sødt under tusinde buldrende Tordener,
 Døer jeg i Lycilis Arm.

Den lille Landsbyepige.

Jeg har af alle Himlens gode Gaver
De beste, Sundhed, Sørgløshed og Røe,
Og tusind Glæder, hvilke den kun haver,
Der langt fra Stadens Sværm i Nag kan boe.
Og for ret glad at nyde disse Goder
Med elskte Eodskende jeg deler dem,
Beskyttet af min Fader og min Moder,
I Glædens og Uskyldighedens Hiem.
O! jeg er lykkelig! og tusind ere
Ei halv saa froe, som jeg, og takke dog —
Min Tak skal sees i Lyst, til meer og meere
At være lydig, flittig, from, og klog.

Min Barndom skal i denne Tak forsvinde,
 Og mere lydig, flittig, klog, og from
 Min elskte Moder mig hver Dag skal finde,
 Og Gud skal høre hvad jeg beder om:

Lad mig, o Gud! imens jeg er hos hende,
 Saa følge denne Moders Ja og Nei,
 At naar det elskte Ledebaand har Ende
 Jeg selv kan vandre tryk paa Livets Bei!

Og naar engang den endes med en Bedre,
 Naar hendes Liv jeg her omlevet har,
 Da dette skønne Sagn mit Minde hædre:
 Hun var som hendes elskte Moder var.

B i l l i .

(Sang ved Solens Drgang paa sin Kones Fødselsdag.)

Velkommen, o Sol! hvis fortryllende Glands
Oplyser og varmer og føder!

Velkommen til Vaagen, til Arbeid og Dands,
Til Vands, og til Lands,
Hvor afflumret Die dig møder!

Velkommen til mig med den favreste Dag
Af alle jeg hilser i Aaret,
Paa hvilken min Glæde, min Lise og Mag
Ved Nat og ved Dag,
Min Bivli til Verden blev baaret!

Med Larkens sig blander min tilige Sang,
 Mens Violli end ligger og sover;
 O Sol! du skal høre dens jublende Klang,
 Dingdang! dinglidang!

Min Violli jeg synger og lover!

Min Violli er vakker, og huuslig, og net,
 Som Fuglen i Luften saa vever!
 Til Arbeidet rast, og til Høstdandsen let,
 Spirrevip! spirrevet!

Min Violli imøde mig søver!

Hun deler hver Nøie med mig, og saa suurt
 Er intet, som hun jo forsøder.

I Huset og Haven staaer alting, som smurt,
 Saa peent og saa puurt!

Og Reenhed paa Ringheden bøder.

Vor Tid flyver hen under Arbeid og Bøn
 Med Springen og Syngen saa fage;
 Ad Kare maaskee hun mig bringer en Søn
 Til meer end til Løn
 For hver lille Sorg eller Plage!

Og vanke jeg hjem, af min Dagmoie træt,
 Det Billed imøde mig smiler:
 Hvor venlig med Kyffe, hvor vever og let
 Spirvip! spirrevet!
 Min Bioli i Favnen mig iler!

Med Bøn, og med Tak, og med Sang, og med Klang
 Jeg møder den Festdag i Karet
 Da hele min Rigdom, min Pryd og min Prang,
 Dingdang! dingldang!
 Min Bioli til Verden blev baaret.

Velkommen, o Sol! i din straalende Krands

Med Dagen, med Lyset og Livet!

O straal til Hans Ære med hele din Glans

Til Hans — o! til Hans,

Hvis Gudhed mig Bivli har givet!

Selvindbydelse.

(Efter Horaz.)

Du seer hvor slemt den kolde Vinter-Gud
Har dannet om vor Jord;
Alt Spor af Liv er slettet ud,
Naturens blege Liig staaer skjult med Flor.
Vor Frues, og Sanct Peters Spiir opthroner
I Skyen, som to Keridoner.
Naar Solen efter et Besøg saa kort,
Gaaer bag ved Røge ned;
Liig Rammonds Gienfærd hvidt og sort
Bort runde Taarn man seer og gyser ved.
Usikre Fod, imens du frygtsom stirrer,
Paa glatte Kannikstræde svirrer.

Hift krandsse sorte Træer den hvide Vold;

Bed Porten, som Socrat

Paa Isen fordum, stiv og kold

Staaer ubevægelig en lang Soldat;

Og hift paa glatte Træskoe snel forfølger

En Vog en anden Vog paa frosne Vølger.

Spar ei dit Brænde! Fyr i Ovnen brav!

Gjør Stuen dygtig varm!

Tag Ponsébollen frem, og lav

Din Ben en Drif, som hede kan hans Varm!

Fyld Glasset, og lad Boreas berude

Saa meget som han gider, tude!

Det øvrige lad Himlen sørge for,

Som tæmmer Storm og Hav,

Som gier, at Purken dristig gaaer

Paa Træskoe der, hvor Helten fandt sin Grav —

Lad Ponsen tse vor Krop og drukne Sorgen,

Og Himlen raade for i Morgen!

Jordens Lethé.

Drifkeviiſe.

Naar, ſom vi daglig ſee deſværre,
Den Gode, Kloge lider Nød,
Mens mangen dum og nedrig Herre
Sødt ſlumrer midt i Lyffkens Skiod;
Naar Daarens frydefulde Stemme
Stolt døver Armods Klagelyd,
Saa drikker, Brødre, for at glemme
Den Viisſes Suk og Daarens Fryd!

Naar

Naar sultne Bondes spildte Klage
 Gienlyder fra den stolte Borg,
 Hvis Eiermand, blandt gode Dage,
 Forhaaner Brødres Nød og Sorg,
 Og, trodsende Naturens Stemme,
 Bed deres Sved og Blod blir rig,
 Saa drikker, Brødre, for at glemme
 Hans Rigdom og hans Bønders Skrig!

Naar en uskyldig, dydig Kone
 Misliendes af en nedrig Mand;
 Naar Strømme Taarer ei forsone
 En ægteskabelig Tyran;
 Naar hun sit Liv maae taus bortgræmme
 Skiondt hun af ingen Brøde veed,
 Saa drikker, Brødre, for at glemme
 Den lidende Uskyldighed!

Naar en troesthyldig, yndig Pige

I uerfaren Ungdoms Vaar

Een af vort Kiøns Foragtelige

Uheldigviis til Elsker faaer,

Og skuffet maae tilsidst fornemme

Dagtalessens og Kummerens Braad,

Saa drikker, Brødre, for at glemme

Den yndige Forsørtes Graad!

Var ei den Gæst af røde Druer,

Hvo vilde længer blive her?

Thi, hvor den Vises Dienstkuer,

Det møder lutter Lidelser.

Høit lyder Undertryktes Stemme,

Forsørtes Skrig fra Syd til Nord —

Op, Brødre! drikker, for at glemme

Bor hele sørgelige Jord!

Skaal for den Elskede.

Drikkeviise.

Fylde hver sit Glas til Randen,
Bacchus elsker bredfuldt Maal;
Klinker glade med hinanden,
Drikker hver sin Viges Skaal!
Fjerdum, Evang og Griller vige,
Ingen af os være Nar!
Ingen skamme sig at sige
Høit, hvad Navn hans Pige har.

Ingen

Ingen uden Toffen tænker

 Ondt om Viin og Kierlighed;

Vacchi Krands og Amors Lænker

 Skammer ingen Klog sig ved;

Ingen er saa stor en Tiger,

 At han ønsker, alt forgaae!

Mon en Verden uden Viger

 Nogen Time kunde staae?

Gaaer du herfra rundt om Kloden

 Til du kommer her igien,

Elskov overalt er Moden,

 Tyk og Tynde kiende den!

Elskov har os alting givet,

 Hvo blev uden Elskov fød?

Elskov gav os alle Livet,

 Uden den var alting Død,

Lad endog et Marmorhierte

Hos en Pige her og der,

Een og anden volde Smerte,

Smerten selv er stundom fier!

Pirres du for stærkt i Vanden

Af en troeløs Delia,

Nu saa søg dig op en anden,

Der er fleer, hvor hun kom fra.

Ingen af os her sig skamme,

Hvis hans Siel er Dydens Ven,

Bed en reen og ædel Flamme,

Og den Møe, som tændte den.

Ud med Navnet! ingen svige

Lev — — — lykkelig!

Himlen give dig, min Pige,

Den til Mand, jeg ønsker dig!

Den beste Verden.

Drifkevise.

Det gaaer saa herligt overalt,

Hvor man sit Die vender;

Hver anden Verden ufortalt,

Jeg ingen bedre kiender.

Reis, hvem der vil, med Montgolfier,

For nye Verdner at bese!

Mon Vinen der er sødere?

Mon der er bedre Venner?

Det gaaer saa got i Verden her;
 Alting er smukt i Orden;
 Sol, Maane, hele Himlens Hær
 Spadserer rundt om Jorden.
 For ingen Penge kan man see
 Den himmelske Comedie,
 Som føres op af Stierneerne,
 Fra Syden og til Norden.

Det gaaer saa got her i vort Nord;
 Her vore smukke Viger;
 Og om end Druen ikke groer
 Netop i disse Riger,
 Har man dog Vand paa hver en Kant,
 Hvori man seile kan galant
 Til det velsignede Levant,
 Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa got i Byen her;
 Concerter, Klubber, Baller,
 Comedier, og andet meer
 I deilig Mængde falder.

Man hopper om fra Dør til Dør;
 Man gifter sig, og Bøger gjør;
 Man puffer, drikker, leer og dør,
 Naar Død og Doctor kalder.

Det gaaer saa got ved dette Vord;
 Os ingen Sorger tynde,
 Thi Venskab sine Arme snoer
 Om hele dette Klynge;
 Og det er dog en herlig Sag,
 At sidde trygt i Vennelag,
 Og nyde Druen ret med Smag,
 Og glade Viser synge.

Det gaaer saa got med hver især;

Jeg glad hver Broder skuer,

At bygge sig en Himmel her

Al Venskab Sang og Druer.

Gjør paa den sidste Glaske Kaal!

Fyld Glassene til fulde Maal!

Drik Venkabs, Sangs og Druers Skaal!

Skaal! Venskab, Sang og Druer!

Det gaaer saa saare got med mig,

Rundt om mig seer jeg Glæde,

Og i mit Bryst den bygger sig

Et stærkt og varigt Sæde.

Min Sang er Glædens sande Lyd;

Mit Bud er mild og munter Dyd;

Mit Ønske: hele Verdens Fryd;

Min Mening: Toffen græde!

De Skionnes Skaal.

Selskabs-Sang.

Skaberen skued' den nysskabte Klode,
Ufsødde Menneffers Skiebner han saae,
Og, for disses Uimildhed at bode,
Mild bød han Druer opvore derpaa;
Men end han et Mærke blandt Tingene fandt:
"Bliv Piger!" saa bød han, og Mærket forsvandt.
Hines Belgierning vi glade velsigne,
Derfor en Sang vi dem offrede nys;
Men hvad er Druernes Nectar at ligne,
Brødre! mod disses fortryllende Kys?
Hvad Lampernes Skin er mod Solenes Ild,
Er Perler i Glasset mod Pigernes Smil.

Derfor vi alle til Søstrenes Ære

Fylde det vinkende Glas til sin Mand;

Den, som ei elsker, kan Tingen vel lære,

Den, som er ugift kan vel blive Mand.

Den Sandhed bestandig uroffelig staaer:

Enhver har sin Donna, har havt, eller faaer.

Du, som i Hymens lyksalige Kiøder,

Bed en Venindes fortrolige Varm,

Nyder en Forsmag paa Himmelen's Glæder,

Glemmer hver Sorg i den Yndiges Arm,

Skion glad paa din Lykke! tag Glasset, og priis

Den Engel, som skabte dig dit Paradiis!

Du, som med Haabet ved Siden fremiler

Glad mod din Elskovs dig vinkende Maal,

Trodser hver Hindring saa længe hun smiler,

Drukner i Kys hver Besværligheds Skaal,

Lyksalige Broder! den Sang være din:

Hver Broder en Donna sig vælg, som min!

Du,

Du, som i trøstløse Sukke tilbeder,
 Nægtes hvert Glimt af sødtsmilende Haab,
 Skuffet af Skiæbnen ulykkelig græder,
 Spottet af Ekko gientager dit Raab!
 Vent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
 Din Broders og alles forenede Fryd!
 Høit lyde Glassenes klingrende Toner!
 Høit lyde Brødrøs forenede Røst:
 Smilende Piger og kiærlige Koner
 Leve os alle til Held og til Trøst!
 Til Vre for Elskov alt Levendes Maal:
 I Koner! I Piger! I Skionne! Jer Skaal!

Maaden s Skaal.

Drifkeviiſe.

En Daare ſørger for i Morgen;
Den Viife bruger glad ſin Dag,
Og Himlen overlader Sorgen;
Sligt er kun dens, ei vores Sag.

Skal Livet, Venner! os behage,
Og ſkal vi det ei ønske kort,
I Viin og Elſkov vore Dage
Maas ſynges, kyſſes, spørges bort.

Ei vilſe vi, ſom andre Daarer,
Med Sorg os gjøre Tiden lang;
Han ſkuer nødigt vore Taarer,
Som gav os Piger, Viin og Sang.

Ved fyldte Glas, i Venskabs Arme,

Og ved en elsket Mages Bryst,

Han bød os glemme Livets Harme,

Og glade nyde Livets Lyst.

O! vi vil elske, synge, drikke

Saa længe, Venner! vi er her!

Her kunne vi — men vide ikke

Om vi det ogsaa kunne der:

Dog ville vi det alt med Naade,

Den Daaren ei at holde veed;

For meget og for lidt er baade

To Mødre til Elendighed.

O! vi vil elske, drikke, synge;

Men for at naae vort skønne Maal,

Vi klinke høit i Venskabs Klynge:

Vor Glades Moders, Naadens Skaal!

Sang for Muserne.

Wiisdom bød, og Himlen ynder
Mild og blid og munter Dyd;
Rask og frie vor Sang forkynder
Nabne Hjerters reene Fryd;
See den mildt i Glasset vinker:
Skænker! drikker! synger! flinker!
Himlens Bud er: "Lev og Dyd!"

E h o r .

Glæden mildt i Glasset vinker:
Skænker! drikker! synger! flinker!
Wiisdoms første Bud er Fryd.

Tiden flyer ved Spøg og Latter;

Viisdoms andet Bud er "Lee!"

Mørket svandt, da Klogskabs Datter,

Vor Thalia lod sig see;

Arbeid fandt en ædel Hvile,

Naar den Skionnes muntre Smile

Nødte Kummer selv, at lee.

C h o r .

Længe Holbergs Muse smile!

Aldrig den fra Norden ile!

Længe vi dens Ynde see!

Bellyst tit paa blidne Kinder

I den stille Taare flød;

Sødt vor Sorg i andres svinder,

Bed at deele fremmet Nød.

Sorgens Muse! Dig til Vre,

Ædel Ynk os hellig være!

Fryd i Veemod dobbelt sød!

C h o r .

C h o r .

Melpomenes Taarer være,
 Som Thalias Smil' os kiære!
 Beemeds Belyst dobbelt sød!

Høit til Nanders Glæde stemmes
 Jordens Søn ved Harmonie;
 Alle Støvet's Qualer glemmes
 I dens Himmels Tryllerie.
 Gymnia! dit Nyn, din Torden
 Dysser, vækker, tryller Torden;
 Verdner lyde din Magie.

C h o r .

Sangens Muse! skab i Norden
 Stedse Paradiis paa Jorden
 Leve! Leve Harmonie!

Svandt i Taage Himlens Smile,

Skov og Eng var skjult med Sne,
Diet søgte Lyst og Hvile —

Diet fandt Terpsichore.

Bundet om med Floras Krands
Let, i Dalens Zephirs Dandse,
See vi Dandsens Gratie.

C h o r .

Tryllende med Floras Krands,
Skion, i Huldgudinders Dandse,
Leve vor Terpsichore.

Festlig her, hvor Glæden throner,
Mellem Benner, Viin og Sang,
Synger Konstens Lovsang! toner!
Klinker i foreenet Klang:

Alle Glædens Fiender bæve!

Alle danske Muser leve!

Leve Spil og Dands og Sang!

Chor.

C h o r .

Alle skønne Konster leve

Alle Muser leve! leve!

Leve Spil og Dands og Sang!

Almindeligt Chor.

Skaal for hver en Konstens Lærer!

Skaal for hver, som øver den!

Skaal for hver, som Konsten ærer!

Skaal for hver, som elsker den!

Skaal for den, hvis Siel kan fatte

Samlet Værd af Phoebi Skatte

Skønheds! Sandheds! Glædens Ven!

Selskabs-Sang

paa Kongens Fødselsdag.

Lad Herman von Bremerne fives
Saa stærkt og saa længe de vil
Om Staten er syg eller trives,
Og Grunden udgranske dertil!
Naar Gud giver Staten en Fader,
Som agter og elsker sit Land,
Saa, Brødre! lad høie Rullader
Befsigne den kronede Mand!

For Østers og for Skampioner,
 Som andre fordvie saa trygt,
 Og disse høibaarne Patroner
 Jeg har en besynderlig Frygt.
 Naaskee er det Feil i min Hierne,
 Naaskee i min øvrige Skif —
 Jeg stammer kun: leve hver Stierne!
 Men mærk, det er ingen Supplik.

Det er en Slags Synd mod Naturen,
 At ønske en Læge Profit;
 Dog, bruges ei Sygdom til Kuren,
 Desuden og Doctoren tit
 Gjør vel i at give vor Klode
 Imellem en god Laxativ, —
 Saa, alle de Sunde til Gode,
 Hver Doctor henleve sit Liv!

Hvad Konen er Manden, hvad Jorden
 Er Luften, og Etna sin De,
 Er Procuratorer for Jorden,
 De derfor ei heller maae døe;
 Saa længe I, kiere Personer,
 Kun skaane vor fattige Kat,
 Saa klemmer de rige Patroner!
 Saa leve hver brav Advocat!

Den Første blandt alle Platoner
 Fordømte af sin Republik
 Af Frygt for Adagios Toner
 Den himmelske søde Musik;
 Men siden de Sartistke Triller
 Er vegne for Hierternes Sang,
 Saa leve hver Sanger og Spiller,
 Som skønner paa Glasfenes Klang!

Man seer vel, nu Konsterne stige,
 Saa mangen et lykkelig Fjog;
 Dog holde vi med dem, som sige,
 Man stundom bør være lidt klog.
 Til Naade! For megen Sottise
 Er just ikke heller saa ret.
 Vi klinker da: Leve de Bise,
 Hvis Wiisdom tillader dem det!

Skøndt Eva forførte vor Fader,
 Skøndt mangen i Egtteskabs Huus
 Slaaer Panden til Skamme — saa lader
 En Kone dog kignt i et Huus;
 Saa er der og noget desuden —
 Og ingen af os er af Staal:
 Vi kan jer ei være foruden,
 Og derfor, I Koner! jer Skaal!

Man skulde vel neppe formode,
 At nogen var saadan en Trolde,
 At ønske den herlige Mode,
 At kysse, var Pokker i Bold —
 Kun Mandfolk at kysse, er vandet;
 Desuden af Tode forbudt;
 Derfor, om nu ikke for andet,
 Saa leve hver elskelig Slut!

Motion, og ei andet, man vinder,
 Saa vidt jeg kan see, ved at slaas.
 Krig ønske vi kun vore Fiender;
 Men scilicet ikke med os!
 Dog, Sikkerhed skader just ikke —
 Til Forsvar og Børn om vor Stat,
 Vi derfor forsigtigen drikke:
 Lev længe Matros og Soldat!

Der var et Slags Folk under Kronen,
 Som skændt de var Danske, som vi,
 Og vældige Støtter for Thronen,
 Dog sukked' i tungt Slaverie;
 Man agted dem skammelig ringe
 De leved' utaalelig slet —
 Ha! Brødre lad Glassene klinge:
 Nu Bonden dog eengang skeer Ket. *)

Nu,

*) I Aaret 1784 klang dette Vers saaledes:

Der er et Slags Folk under Kronen,
 Som, skændt de er' Christians Born,
 Og Danske, og Støtter for Thronen,
 Og Rigets fornemteste Børn,
 Dog agtes forfærdelig ringe;
 Og leve (Gud bedre det!) slet.
 Ha! Brødre! Lad Glassene klinge:
 Sid Bonden dog eengang skee Ket?

Nu, Venner! Vocalen os vinker!

Op! fyld den til fuldeste Maal!

Og drikker og synger og flinker:

Vor Faders, Kong Christians Skaal!

Vor Fader, Kong Christian, leve

Til Trilling-Familiens *) Held!

Hver Giende for Faderen have,

Hvis Belyst er Børnenes Vel!

*) Danmark, Norge, Holsteen.

Sang for Freden.

(Ved Kronprindsens Hiemkomst fra Overrig.)

Lad Kampens Helt, i Vaabens Larm,
Paa Brødres Lig,
Sin dyre Krands med blodig Arm
Tilføgte sig!

O! snart en Krands, bestænkt med Blod,
Skal visne hen,
Naar fredsomt Navn af viis og god
Staaer lyst igien —

O! naar Triumfs stolte Fryd
Om en Tyran

Bedøver Usles Klagelyd
I trykte Land,

Naar om Trofæen samler sig
En Hest af Folk,

Mon deres vilde Seierskrig
Er Glædens Tolk?

Nei,

Nei, Jublen i Triumfens Larm,
 Med Graad er bland't,
 Trofæen vidner tause Harm
 Det Blod som randt;
 Og Folket synger kun af Evang
 I halve Chor,
 Og deres vilde Jubelsang
 Er ei som vor!

Velkommen til Dit Land igien,
 Vort Nordens Haab!
 Det glad modtager Fredens Ven
 Med Fryderaab.
 O! Din Triumf er Brødres Lyst
 I Fredens Hegn,
 Og Tillid i hver Borgers Bryst
 Dit Seierstegn,

Bliv hos os længe! Stab i Fred,
 Med Vid og Dyd,
 Dit elskte Folks Lykfsalighed,
 Din egen Fryd!
 Bliv altid Fredens faste Ven!
 Her virke Du!
 Og naar Du drager ud igien,
 Kom hiem, som nu!

Misund ei Krigeren sin Krands;
 Tag Fredens hen!
 Ei rødmer den af Blod, som hans,
 Ei visner den.
 I rolig Virksomhed bliv stor,
 Og elskelig!
 Og virksom Rolighed i Nord
 Skal signe Dig!

Og Krigens Rådster Skulle flye

Dit Danmarks Strand;

Og alle Muser Skulle tye

Til Fredriks Land;

Og Glids og Helds og Glædens Sang,

I Fredens Favn,

Skal tone høit med Jublers Klang

Dit elskte Navn.

Velkommen til Dit Land igien!

Velkommen her!

Hver Borger hilser Fredens Ven:

Velkommen vær!

Op! klinker! Frederik og Fred!

Velkommen her!

Og alle Hjerter klinker med:

Velkommen vær!

Dansk Tranquebar-Biise

med mesopotamisk Omqvød.

Jeg lever, rolig og munter, her
Saa luunt i Jordklodens anden Ende;
Min Flaske halv kun uddrukken er,
Og nyssens lod jeg min Pibe tænde;
Og naar jeg drikker, og naar jeg smøger,
Jeg kæk med Skiebneens Orcaner spøger —
Ski, olski, dol!

Og hvorfor skulde jeg plage mig

Med sorte Griller og mørke Tanker?

Vor Verden er, som man tar den sig;

Jeg Roser mellem dens Torne sanker;

Og, hvor man vender sig hen paa Jorden,

Staae begge blandte fra Syd til Norden —

— Ski:o:podol!

Sandt nok! jeg sidder paa denne Klub

En tyve tredive hundred Mile

Fra Kiøbenhavn og den kiære Klub,

Og kan i Aften derhen ei ile,

Om mine Been var end nok saa lange

Som Laffers øgede tusind Gange —

Podolski:o;

Men naar jeg undtager denne Torn,

Saa seer jeg heller ei mange flere;

Thi synger jeg, som jeg sang tilforn,

Min Siel i Griller skal ei krepere!

Vort

Bort Livs Kattun overalt er broget,
Og, hvor man lever, man savner noget —

Dol: stio: po!

Hvad har man hist, som man her ei har?

Lidt bedre Smør — det er hele Evien!

Jeg dette Savn mig saa nær ei tar —

Og hvad er Smør mod Philosophien?

Jeg uden Smør vel skal hytte Livet,

Og eene dertil blev Mad os givet —

Emme: ba: si!

Man har en Stierne — jeg troer Polar —

I Haletippen af den Bjørnlille,

Hvorom mig sagde min salig Far,

At den for Danske staaer altid stille;

Det gjør mig ondt for den gode Stierne;

Den løb, som andre, vel ogsaa gierne —

Op: emme: ba!

Man

Man har for Resten Musik og Sang:

Jeg troer, man kalder det Operetter;
 Men jeg forstaaer mig kun lidt paa Klang,
 Og er i Dubeldum-Troen Kiætter,
 For mig maae Pokker ta Trille Tralle,
 Daleidi lari, daleidi ralle,
 Klemme:ba:si!

Den Flok af Skionne, man finder der,
 Jeg her ei heller saa blodig savner;
 Thi, sandt at sige, jeg ikke seer,
 Hvortil den Flok uden Elskov gavner;
 Og Elskov, medens jeg har Forstanden,
 Jeg flyer og frygter, som selve Fanden —
 Basi:o:po!

Al Jordens Elskov er Skum paa Vand;
 Dens Bellsyst opveier ei dens Pine —
 Naar eene dig jeg kun have kan,
 Tilbedte, himmelske Caroline! *)

Eaa

*) I Tranquebar skal man have et meget got Billard.

Saa har jeg nok, og for andre Smukke
Jeg ingentid, som en Nar, skal sukke —

Sio:po:do!

Ski:olffi, dolffi, o:podol:ffi!

Podolffi:o:sio, podol, ffio:

Basiopo, dolffi:o:bafi!

Op emmebafi o podol ffio!

Lemme basio podolffi, lemme,

Klemme basio podolffi, klemme —

Ba:sio:po! *)

*) "Det mesopotamiske Sprog er et underligt Sprog!"

Ulysses hos Holberg.

S a n d s e r n e.

(Efter Catull.)

Naar jeg dig seer, Serene, o! da beder

Din Elsker: gid jeg lutter Die var!

Og, naar du synger Elskovs Saligheder:

Gid Siel og Krop var kun et Drepar!

Naar Duften af den Umbra, dig omgiver,

Mig aander hen i en vellystig Død,

Da denne Bøn min allersørste bliver:

Gid jeg til denne Duft var eene fød!

Og naar jeg slynget tæt i dine Arme,

Med Bryst mod Bryst til Himlen løstes op,

Da ønsker jeg med Amors hele Varme:

O! gid mit hele Jeg var lutter Krop!

Og da, naar dine Læber mig hendyffe
 Med Kys i Kys i en Elyfisk Blund,
 Da beder jeg, for ganske dig at kysse:
 O! gid min hele Krop var lutter Mund!

Rom! lad mig see dig, høre dig, Serene!
 Duft om mig! favn mig! kys mig altid her!
 Saa beder jeg til evig Tid allene:
 Gid jeg maae stedse blive den jeg er!

Til Serene.

(Efter Catull.)

Giv mig, Serene! tusind Kys, og atter
Ti Tusind, og saa Tusind nok igien;
Derpaa ti Tusind, under Spøg og Latter,
Et Tusind paa ti Tusind stedssehn!

Naar vi paa denne Viis hinanden have
Tre, fire Millioner Gange kyst,
Vi kunne det saa snildeligen lave,
At Ondskab taber reent sin Tællelyst;

Og ingen skal til andre kunne sige,
Som ved den simple Maade mueligt var:
Saa mange Gange kyste han sin Pige,
Saa mange Gange hun ham kysset har.

Horaz og Lydia.

(Efter Horaz.)

Horaz.

Seer, naar jeg henrykt ved dit Bryst
Dig, Falske, hørte kielent sige,
At mine Kys var Amors, uden Lige,
Og eene jeg var al din Lyst;
Sag i din Favn da tænkte med Foragt
Paa Persiens Despot og al hans Magt.

Lydia.

Seer, naar din Mund kun aabned' sig,
Sag mig med Amors egne Kys at sige
Sag var din allerbedste Pige,
Og ingen Elue lignte mig;

Stolt

Stolt af min Elfers hele Kierlighed
 Jeg selv paa Roms Gudinde skued ned.

Horaz.

For Eloë staaer nu dette Bryst,
 Du lærer hun mig at foragte Throner,
 Naar jeg ved hendes søde Toner
 Hensmelter i Elysisk Lyst;
 Med Glæde skal jeg føle Dødens Slag,
 Naar det min Eloë kisser kun en Dag.

Lydia.

For Cephalus jeg brænder nu,
 Kun ham jeg kysser, ham jeg eene favner;
 Jeg paa hans Skibd Horaz ei favner,
 Han kysser vel saa tidt som du.
 Tre Gange dør jeg glad, naar ved min Død
 Jeg ham kun gise en Time dobbelt sød!

Horaz.

Men, om min Kierlighed paa nye
 Med fulde Flammer atter kom tilbage,
 Hvis, for dig evig at behage,
 Jeg evig vilde Eloë flye?
 Hvis jeg med tusind Kysse statted ud,
 O skønne Lydia! mit Elfskøvsbrud?

Lydia.

Skøndt Cephalus er Solen lig,
 Naar den gaaer ned bag Tiburs gyldne Bredde;
 Skøndt du, Horaz! er let til Brede,
 Og Havets Skum i Falskhed lig,
 Jeg leve vil med dig, og paa dit Skib
 Skal Døden selv din Elskte blive sød!

Til Venus.

Cyprens skønne Herskerinde,
Elfskovs mægtige Gudinde!

Min Seline kalder dig.

O! forlad i Dag Cythere!

Byt det bort for meget mere,

Som hos hende venter dig!

Hendes Huus dig vil afbilde

Hele Paphos i det lille;

Kunst, Natur, foreent med Smag,

Overalt Modellen viser

Til Homerers Paradiser

Under min Selines Tag.

Baarens sidste, bedste Gave,

Rosen staaer i hendes Have,

Rød og hvid og skøn endnu;

Druen, som dig hiemme fryder,

Skænket af Seline byder

Nectar, mere sød endnu.

I din Lystkovs dunkle Gange

Blandes Nattergalens Gange

Sødt med Rislen af en Elv;

Aphrodite! men du glemmer

Dine Nattergalers Stemmer,

Naar Seline synger selv.

Bellyst lokker ikke mere

Paa dit blomstrende Euthere,

End paa hendes Opholdsted;

Men i hendes Die byder

Dronningen for alle Dyder

Faunen selv Beskedenhed.

Værdigt Selskab og du finder,

Thi min Elskedes Veninder

Faaer du samled' her at see;

Hver af dem er en Charite,

Haand i Haand om Aphrodite

Danser ingen skønnere.

Intet, intet vil du savne!

Giv det alt Olympens Navne,

Saa blir det og Himlen eet;

Og foruden Speil Gudinde

Bil du dig fordoblet finde,

Naar du har Seline seet.

Skynd dig, Jovis skønne Datter,

Rom med Amor, Skiemt og Latter,

Elskovs Guder, Gratier!

Ellers troer din Skald, Gudinde,

At du frygter for at finde

Meer end dig i hende der.

Seiladsen.

See, hun seiler bort! mit Die følger

Zittrende den lykkelige Stavn —

Triller sagte, muntre Bølger!

Værer hende trygt i eders Favn!

Overgivne, sprudlende Delfhiner

Ekientfom rundt om Sluppen boltre sig!

Havets yngste Doridiner

Trække den, Diones Choncha lig!

Muskelklædte, blæsende Tritoner

Understøtte Nereiders Sang!

Festlig, som da deres Toner

Bed Cytheres Jodsel fordum klang!

Tempes spædeste Favon besæge

Amphitrite første Gang i Dag!

For, i lette Flugt, at søge

Med det purpurrøde Silkeslag!

Ingen taaget Ekke fra Vesten ile!

Havets Glade glimre, Himlen lig,

At i klare Vølgers Smile

Hun med Phoebus frit kan speile sig!

Men min Roe forlod mig med min Pige;

Eene staaer jeg Arme her igien —

Amor! bring den Elskelige

Snart tilbage til sin gamle Ven!

L y d i a .

Skøn og fielen, som Cythere,
 Hvid og mild, som Cynthia,
 Rund, som Hebe, rank, som Here,
 Er min unge Lydia.

Ingen af de tre Chariter
 Er i Ynde hende liig;
 Alle Jordens Aphroditer
 Falme, naar hun viser sig.

Som

Som en Straale fra det Høie,
 I et Blik af Lysets Gud,
 Munterhed i hendes Døie,
 Liv og Vellyst spredde ud.

Paa de hvide, runde Kinder
 Dydens Roser aabne sig;
 Naar hun smiler, Sorgen svinder
 Morgenrødens Fiende lig.

Elfskovs Guder rundt omkrandsede
 Hendes mørkebrune Haar;
 Alle Gratierne dandsede,
 Om den Skønne, hvor hun gaaer.

Zephir overgiveren spøger
 Med en Fold, nu hist, nu her,
 Som hver Yndighed forsøger
 Ved kun halv at skjule hver.

Trinde Bryster kielent bølge

Uf uskyldig Kierlighed;

Ynde, Vid og Dyder følge

Glade hendes lette Fied.

Roser spire, hvor hun træder,

Under hendes skønne Fod;

Taus Beundring, Held og Hæder

Gle hendes Skridt imod.

Frækheds Satyr ærbar flygter,

Bover ei at see sig mæt;

Smigers lumske Slange frygter

Hendes lyse Majestæt.

Hendes søde Smil henriver

Philosophens marmor Aand,

Lokker og tilbagedriver

Lige stærk hver vovsom Haand.

Ved at flue hendes Ynde

Kummer svinder bort i Fryd.

Ondskab blues ved at synde,

Naar den kiender hendes Dyd.

Der, hvor hendes Kys opliver,

Spilder Skiebnen al sin Harm.

Zembla, Zahra, Helved bliver

Paradiis i hendes Arm.

Men een Feil har dog min Pige,

Som det alt fordunkle vil:

Denne Uforlignelige

Er desværre — ikke til.

Trosten.

T r ø s t e n .

Vis er Døden! Salig Slummer

Venter snarlig Sorgens Ven.

Trostesløse! glem din Kummer!

Snart i Graven endes den.

Hvad er Venskabs varme Glæde?

Favntag af en yndig Møe?

Hvad er hele Jordens Glæde

Mod den Visshed: du skal døe?

See bag Ekker Solen ile
 Sin bestemte Bane hen,
 Snart den synker for at smile,
 Medens Havet favner den.

Dine Dages Aftenrøde
 Vinker dig til Jordens Skød!
 Denne Visshed bør forsøde
 Al din Kummer, al din Nød!

Nyd den, fæl den, fat dens hele
 Trøstefulde Salighed!
 Sorgens Ekker mildt sig dele,
 Flygte, svinde reent derved!

Vel blev trefold Mærke givet
 Dødens tavse Opholdsted;
 Al! men ei saa mørk, som Livet,
 Er dens Hulers Tensomhed.

Ei forstyrre falske Syne

Slummeren i Gravens Skjød;

I dens Nat ei Drømme lyne;

Sønnen der er rolig sød.

Frygt for op til nye Plager

Snart at vækkes ved dens Savn,

Ei den Lykkelige nager,

Som hendyffes i dens Favn.

Nei; men den, som rolig hviler

Qvæget ved dens søde Slum,

Dobbelt skion opvaagnet iler

Derfra til Elysium.

Og der skal jeg eengang favne

Dem, som mig forlode her,

Saligheder uden Navne

Evig os omgive der!

Og lad det end vare længe,
 Mange Aar sig slæbe hen,
 Før i hine Glædens Enge
 Sielen savne sig igien —

Hvad er Livets længste Plage,
 Uophørlig Bitterhed
 I en Række af mørke Dage,
 Mod en salig Evighed?

Hvor jeg mellem evig unge,
 Stedse nye Henrykkelser,
 Næde skal hvad ingen Tunge,
 Ingen Ord mig tolke her!

202

Til Psycharion.

Munter iler du dit Maal imod;
Ingen Steen endnu din spæde Fod
Paa dit Livs begyndte Bane hindrer;
Prydet med Blufærdighedens Krands
Svæver du i Gratiernes Dands;
Taarefrit dit lyse Dæ tindre
Af Ufkyldighedens rene Glænde.

Ingen Skye formørke dette Blik!

Ingen Snarer dine Fødder hilde!

Ingen Irrlys dine Blik forvilde!

Intet røve dig den Røe du fik!

Bliv bestandig den du er — da lønner
Himlen dig med en dig værdig Ven —
Gode Pige! vælg forsigtig den!

Hør ei strax den falske Amors Bønner!

Thi som Lam imellem Ulve gaar;

Thi som Roser mellem Torne staa;

Saa paa Livets glatte Bane gaar

Evas Døttre mellem Adams Sønner!

Palmines Smil.

"Elst Dyden!" lød en ukiendt Røst

Alt tidlig i mit spæde Bryst —

"Vær Dyden troe! saa hød min Fader —

"Følg Dyden!" hød min Lærer mig,

"Og du skal blive lykkelig,

"Hvis aldrig du dens Spor forlader!" —

Jeg saae den i min Moders Blik,

Naar tryk ved hendes Haand jeg gik;

Men af! jeg saae den giennem Lærer —

Jeg elsked' ei, men ynkte den;

Thi Rosen er ei Barnets Ven,

Naar Rosens skjulte Torn det saarer.

Jeg saae den med et stadigt Emil,
 At vente rolig Dødens Pild

I Oldingens alt matte Blikke;

Fast stirred' den mod Graven hen —

Jeg frygtede, jeg ærte den;

Men elste kunde jeg den ikke.

Jeg saae den Nordens Fielde lig

Mørkladen, kold, uroffelig

I gamle Fædres stolte Minde —

Jeg den beundringsværdig fandt;

Mit Hoveds Bisald heelt den vandt;

Men Hjertets kunde den ei vinde.

Jeg saae den giennem Hovedbrud

I Moralistens vise Bud;

Men barst og tør og uden Ynde —

Jeg fandt tilsidst af Pønsen træet,

At Moralisten havde ret;

Men blev desværre ved at synde.

Jeg saae den agtet, og forsmaaed —

Jeg saae den i den Ufles Graad —

Og i den Glades muntre Blikke —

Jeg fandt den kold — jeg fandt den varm —

Jeg fandt den selv i Venskabs Arm —

Men den fortrullede mig ikke.

Jeg saae den i Palmines Smil

Undseelig, munter, lys, og mild,

I al sin Himmelglands og Ynde —

Og Sielen foer i salig Fryd

Til dig, guddommelige Dyd!

Jeg nu skal aldrig mere synde.

Jeg nu skal evig elske Dig!

Du mig skal gjøre lykkelig!

Du mig skal uophørlig lede!

Thi min Palmines lyse Smil,

Som straalte af Din egen Jld,

Jeg uophørlig skal tilbede.

Hymne til Smør.

(Et Forsøg i den høiere Poesie.)

Som, naar fra Tordendækte Throner
Tolv tretten tusind Millioner

Er: Seraphiner styrte ned
Med Brøl i Brøl, i Brag af Flamme,
Til evig uudstaaelig Jammer

I Høvnens mørke Opholdsted —

Som naar om Dovres Marmor-Arme
Kamkattas vilde Stormes Harme

Snoer Lynildsslangens røde Krop,
Mens alle Hvirvelvinde tude,
Og alle Heffensielde sprude

Nye Hælveder mod Himlen op —

Som Dievlechorets Lyd opspringer

Paa sortegule Mishaaabs Vinger

Fra Helvede den Dag i Dag

Hvis Ekkoer sig rædsomt blande

I Orthodoxens hule Vande

Med Lovens tunge Hammerflag —

Saaledes hylter, stormer, bruser

En Rasmus Rasmusen blandt Muser

Ved at besynge Smørrets Klub!

Som Odins Pæl i Skyen knitrer,

Paa Harpen Pegesingren jitrer,

Og knuser Klubben, Rub og Stub.

Men Klubbens Hierter, Notabene!

Som, hvis de vare Kampestene,

Maae smelte hen ved Harpens Klang;

Smør bør hver Broders Hierte være!

Smør er vort Haab, vor Lyst, vor Ære —

Og smeltet Smør min Muses Sang.

O! lytter Eimbriens Zeloter

I ægte, fiæffe Patrioter,

Som over alting elske Jydsk!

Som see bag Eiderstrømmens Nende

Bort Nords, den beste Verdens, Ende,

Og føle: vor Fortred er tydsk!

Thi vældig, som en finlandsk Jorden,

Og høi, som en Ocean fra Norden,

Og stærk, som Salems Glikkers *) Skæg,

Hvis Nodder Evigheden trodser

Med uforgiængelige Flodser,

Skal Sangen lyde Bæg til Bæg!

Før Jorden blev, før Evas Ynde

Sik Adam til at arvesynde,

Før Konger blev, og Reglespil,

Og hvem man vil, og Cagliostro,

Cum ceteris in orbe nostro,

Var min Gudinde, Smørret, til.

Thi

*) Jerusalems Skomagers.

Thi derpaa kan man sikkert lide,
 At Guder og Gudinder vide
 Hvortil den Fløde bruges kan,
 Som man af Melkeveien kummer
 I Himlens store Flødekummer,
 Hvis de har ellers sund Forstand.

Man veed af Hamborgs nye Aviser,
 Fra os til hine Paradiser
 Er nu, desværre! ingen Fart *)
 De Smørret altsaa her ei hente,
 Og det var frygt, at ville vente,
 De skulde spise Brødet bart.

Nei tvertimod i hver en Stierne
 Staaer en Colossus af en Kieme
 Saa stor, som runde Taarn, hvori

Der

*) Man schreibet von Paris, es habe kein Gefahr!

Der Kiernes Smør, og man vil sige,
 At Maanen selv er een af flige
 Planeter, som der Kiernes i.

Smør er Naturens første Gave!
 Med Smør man alle Ting kan lave!
 De sande Viises Steen er Smør!
 Sandsynligviis var Chaos Fløde,
 Og Smør gaaer stedse Smør imøde
 Paa Jorden til den blir, som før.

Hvad blev, trods alle fede Haner,
 Af hine tykke Land-Sultaner,
 Borgmestre, Præster, Bisper selv?
 Hvis du, veldædige Gudinde!
 Lod ei paa deres Taster rinde
 Betsignelsen af Flødens Elv?

Men, siger man, det er kun Toner,
 Kun blotte Declamationer,
 Kun Ord, med ingen Mening i!

Det saa! men saadan bør det være,
 Som alle Barder os det lære
 I den sublime Poesie!

Og paa en Tid da alle gæde
 Om vor og hele Jordens Glæde,
 Jeg og tilsidst har fattet Mod,
 At nynne med saa lidt fornøstigt,
 Saa lyrisk, svingelshøit og lustigt,
 Som liden Evne det tillod.

Og de begejstrede Personer,
 Som synge Hymner til Patroner,
 Og Ting, jeg neppe nævne tør —
 De gjøre vel! de Landet hædre —
 Men mon de dog ei gjorde bedre,
 I fald de Hymner sang om Smør?

Jubelsang

til

Ballademesteren.

Til Pindi stjernefronte Top,
Til Laurbærkrandsede Castale,
Skal Sangens Jubler hvirvles op
Fra Herthes blomsterklædte Dale!
Hør Phoebus deres høie Lyd,
Med Bellhst hører den, i Muser!
Thi min og alle Danskes Fryd
Fra Harpens gyldne Strenge bruser.

Forjag hver mørk og rædsom Skye,

Apollo! fra dit lyse Sæde!

Al Sorg og Harm fra Pindus flye,

Og ingen Sanggudinde græde;

Men smile, som den Dag, hvorpaa,

Til Jordens Lyst og Frankrigs Ære,

Man Verdens største Momus saae

Til Lyset bringes i Voltaire!

Hver ædel Olding glæde sig

I vore gamle Trillingriger!

Hver Yngling fryde sig med mig!

Og smiler alle Nordens Piger!

Hver synge høit paa sin Maneer

I glade Triller og Rullader;

Thi see, han qvæder ikke meer,

Som qvad de flottiske Vallader.

Kast,

Rast, o Calliope! dit Blik
 Til hine gyselige Dage,
 Da søgt i Tordner de fremgik,
 For danske Folk paa Skotsk at plage;
 Da de med Luurens Turlusu
 De bedste Hierner grusomt brøde,
 Som ei begreb, hvorlunde nu
 De Qvæder quad, nu Døden døde.

Da flygted' alle Muser bort,
 Fra Codans Skovbefrandsste Bredde
 Til Pindus, lukte Templets Port,
 For sig mod Oversæld at redde;
 Thi rasende saaes her og der,
 Opmuntret ved min Helts Exempel,
 En Skottisk-dansk Ballade Hær
 At storme fræk mod Musers Tempel.

Men Bellslyst fylder Skjaldens Bryst

Til glade Toner's Harmonier;

Thi Hæren svandt, og — søde Lyst!

Alt længe nu dens Fyrfte tier,

Og derfor Varde! til din Priis

Skal Harpens høie Hymner flinge,

For di du kunde stor og viis

Den Næsen i din Varm betvinge.

Held dig, at du skændt ung endnu

Dog slængte Luuren — ach dens Torden!

Hvormeget Onde kunde du

Med den ei rettet an i Norden?

Jeg skialv, da, Roms Dictator lig,

Du ædelmodigen nedlagde

Din Magt — o Efterverden sig,

Mon videre man Seier bragde?

Hin stor ved Steenopfyldte Søer,
 Hin thronende paa Roms Ruiner,
 Hin kæmpende mod Hydrens Kløer,
 Hin fold ved Cloes kælnæ Miner,
 Hin herlig ved sin Harpes Klang
 Udsødeligheds Kroner vinder;
 Men du, fordi du ikke sang,
 Blandt alle disse herligst Finner.

Thi meer end Capitolets Vagt,
 Og meer end Jubas største Løve,
 Meer end Sireners Tryllemagt,
 Hvis Virkning manges Helt maae prøve,
 Modstod du — med en vældig Arm
 Alcides fældte kun en Drage;
 Men du slog i din egen Barm
 O Helt! et Udyr uden Mage.

Derfor skal fjerne Fremtid see

Dit Navn i andre Varders Sange,

Maar dine Qvad, som snart skal see,

Gaae flige Digtes vante Sange;

Ehi det er ei at tvivle paa,

Da du har voldt saa mange Glæde,

At fionfom mange fleer opftaae,

Og dig til Ære Hymner qvæde.

O gid dog hver en Nimegast

Af dit Exempel vilde lære,

At kæmpe mod den flemme Laft

Paa Prent kiedfommelig at være!

O gid dog hver en Hungers Præft,

For flig en Lovfang at fortiene,

Gav Phoebus atter snart en Feft

Bed at forlade Hippocrene!

Til Dydens Ven
ved Bergers Død.

Ei Lægen blot, som hans Exempel lærte,
Som ledtes ved hans faderlige Raad;
Men hver, som kiendte hans det sieldne Hierte,
Deeltager ved hans Vortgang i min Graad.
Selv du, som med et Mod, der aldrig svigter,
End ei paa Hoffets glatte Trappers Jis,
I Stilhed stræber ved opfyldte Pligter
At vinde din Bevidstheds egen Priis —
Og du, som eene samler, for at sprede
Hvad du fortienet ved din egen Flid;
Som til hver Jammers Lindring glad er rede
Med din fra Dagens Nødtørst sparte Hvid —

Du Himlens Ven, som eene Vellyst finder
 I Dydens vundne Seier i dit Bryst,
 I Graads Aftørrer paa den Ules Kinder,
 Og i Fortryllesen af andres Lyst!

Dit Mønsters Tab i Berger du begræder:

"Hvor er en Læge," raaber du, "som han?
 "Hvo brugte saa til Landets Fryd og Hæder
 "Foreent Erfaring, Kundskab og Forstand?
 "Hvo leed, som han ved sine Brødres Smerte?
 "Hvo var saa redebon at lindre den?
 "Hvo leved, tænkte, talte, handled, lærte
 "Saa viist og venligt, som min tabte Ven?"—

Aftør din Taare! Berger's Aand omsvever

Endnu sit elskede forladte Land:

"Min Callisen!" saa sang Hygea, "lever!"

Som Berger længe — længe leve han!

Til Danmark
ved Gerners Liig.

Din Graad var bitter, naar en fælden Mand
Fra dig til Lønnens lyse Tempel ilte;
Meer lindrende den flød, mit Fædeland!

Hvis og, imens han levede, du smilte.

Til Bogen.

Gaae lille Bog i Verden ud, og vandre
Taalmodig om deri saa langt du kan!
Og taber du dig snart blandt tusind andre —
Saa tab dog ei derover din Forstand!
Om selv din Evighed, som let kan hænde,
(Eh! hvad er Evighed i denne Tid?)
Bed næste Paaskeflykten gaaer til Ende —
Saa gaae dog derfor ikke reent fra Vid!

Ei Lyft til Glimmer var din Faders Spore;
 En Nimbus om hans Navn er ei dit Maal;
 Kan du et Aar kun nytte lidt og more,
 Saa slaae dig roligen dermed til Taal!

Dog da din Reise mueligt og kan blive
 Lidt længer — hvo kan saadant forudsee? —
 Saa vil jeg dig din Arv til Afsked give,
 Ifald jeg dør, som ogsaa let kan see.

Modtag den i din Faders sidste Lære:
 Frie, høflig, aabenhjertet, som du er,
 Du overalt hos Smaae og Store være,
 Mod Fyrsten, imod Bonden, mod enhver!

Tal uden Svulst et Sprog, som Mængden fatter,
 Og sig utvungen, som det falder sig,
 Med Suk, med Smil, med Alvor, og med Latter,
 Den smule Sandhed, som jeg lærte dig!

Bu! dig for ingen hviforgylbet Daare;

Gaae ham med Haan forbi til Hytten hen,
Og seer du der foragtet Ufkylds Taare,
Strøb ufortrøden at astørre den!

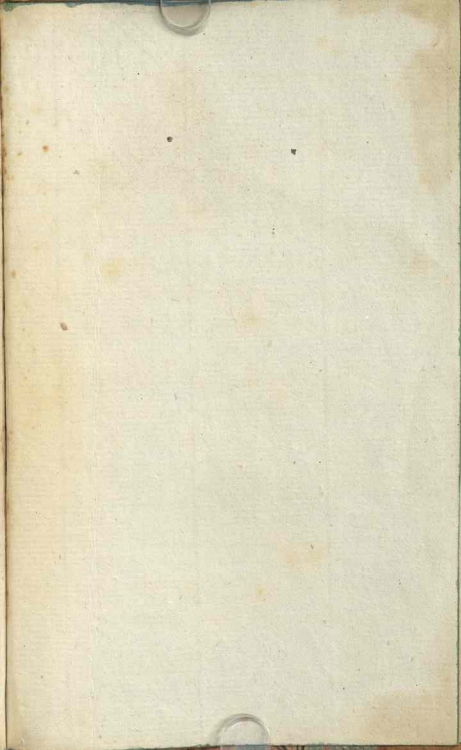
Og møder dig en Recensent i Baaben,

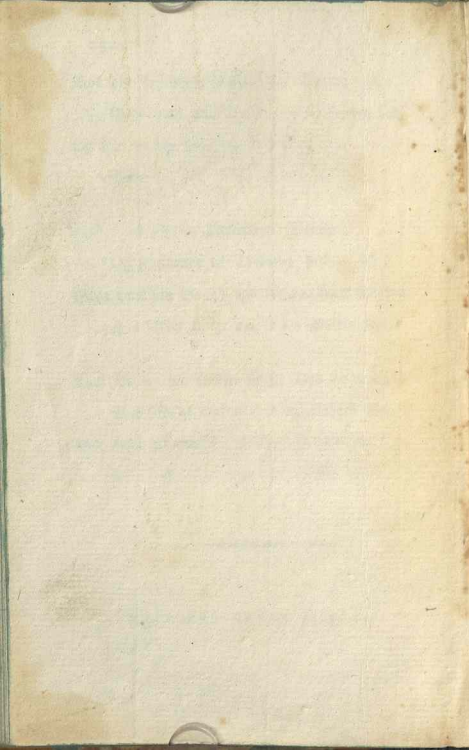
Og skjældende til Tvekamp fordrer dig,
Gaae taus din Gang! agt ikke paa hans Raaben
Han sikkert langt om længe skjætter sig!

Taal alt — det er den største Dyd herneden!

Vær stolt af Ondes Had og Narres Spot!
Vær munter! men for alting vær besfeden!
Det klæder alle unge Bøger got.

Ende paa anden Deel.

14, 15

94, 55

70.

